REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 19 prill 2021
Nr. ref.:AGJ 1750/21

AKTGJYKIM

në

rastin nr. KI195/20

Parashtrues

Aigars Kesengfelds,
pronar i institucionit financiar jo-bankar "Monego"

Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, ARJ-UZVP.nr. 42/2020, të 25 qershorit 2020

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi Peci, gjyqtare, dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga Aigars Kesengfelds, pronar i institucionit financiar jo-bankar "Monego" me seli në Prishtinë (në tekstin e mëtejmë: parashtruesi i kërkesës), të cilin e përfaqësojnë avokatët Arianit Koci dhe Granit Vokshi, nga Shoqëria e Avokatëve "Koci & Vokshi", Prishtinë.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës e konteston kushtetutshmërinë e Aktgjykimit ARJ-UZVP.nr. 42/2020, të 25 qershorit 2020 të Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Gjykata Supreme).

3. Parashtruesi i kërkesës vendimin e kontestuar e ka pranuar më 6 tetor 2020.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të kontestuar, përmes së cilit pretendohet se parashtruesit të kërkesës i janë shkelur të drejtat dhe liritë themelore të tij të garantuara me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Kushtetuta) në ndërlidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejmë: KEDNJ); nenin 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe nenin 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 13 (E drejta për zgjidhje efektive) të KEDNJ-së; si dhe nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 1 (Mbrojtja e pronës) të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, si dhe nenet 7, 8 dhe 10 të Deklaratës Universale për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejmë: DUDNJ).

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në paragrafin 4 të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] dhe paragrafin 7 të nenin 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, nenin 47 [Kërkesa individuale] të Ligjit nr. 03/L-121 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Ligji) dhe rregullin 32 [Parashtrimi i kërkesave dhe Përgjigjeve] të Rregullores së punës së Gjykatës (në tekstin e mëtejmë: Rregullorja e punës).

Procedura para Gjykatës

6. Më 30 dhjetor 2020, parashtruesi i kërkesës e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Gjykata).

7. Më 8 janar 2021, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Selvete Gërxhaliu-Krasniqi Gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Bekim Sejdiu (kryesues), Remzije Istrefi-Peci dhe Nexhmi Rexhepi.

8. Më 12 janar 2021, parashtruesi i kërkesës u njoftua për regjistrim të kërkesës, dhe Gjykata kërkoi nga ai që të nënshkruajë formularin e kërkesës, dhe të bashkëngjisë Vendimin Nr.77-32/2019 të Bankës Qendrore të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: BQK). Në po të njëjtën ditë, një kopje e kërkesës iu dërgua Gjykatës Supreme dhe BQK-së. Kësaj të fundit iu dha mundësia t'i paraqesë komentet e saj në lidhje me kërkesën, nëse ka. Gjykata gjithashtu njoftoi Gjykatën Themelore në Prishtinë, Departamentin Administrativ (në tekstin e mëtejmë: Gjykata Themelore) për regjistrimin e kërkesës dhe kërkoi që kjo e fundit të dorëzojë në Gjykatë fletëkthesën e cila dëshmon se kur

parashtruesi i kërkesës e ka pranuar Aktgjykimin e kontestuar të Gjykatës Supreme.

9. Më 14 janar 2021, Gjykata Themelore dorëzoi fletëkthesën në Gjykatë, e cila dëshmon se parashtruesi i kërkesës Aktgjykimin e kontestuar të Gjykatës Supreme e ka pranuar më 6 tetor 2020.

10. Më 22 janar 2021, parashtruesi i kërkesës e dorëzoi në Gjykatë dokumentacionin e kërkuar.

11. Më 25 janar 2021, BQK, i dorëzoi në Gjykatë komentet e saj lidhur me rastin. Për këto komente, u njoftua edhe parashtruesi i kërkesës.

12. Më 29 mars 2021, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e Gjyqtares raportuese dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës pranueshmërinë e kërkesës. Të njëjtën ditë, Gjykata njëzëri konstatoi se (i) kërkesa e parashtruesit është e pranueshme; dhe se (ii) Aktgjykimi ARJ-UZVP.nr. 42/2020, i 25 qershorit 2020 i Gjykatës Supreme është në përputhshmëri me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së.

Përmbledhja e fakteve

13. Më 26 shkurt 2018, BQK përmes licencës së saj [nr. 07 – 04/2018] e regjistroi parashtruesin e kërkesës si institucion financiar jo-bankar që të ushtrojë veprimtarinë financiare të dhënies së kredive.

14. Më 6 dhjetor 2019, BQK përmes Vendimit Nr.77-32/2019 (në tekstin e mëtejmë: Vendimi i BQK-së) duke konstatuar se parashtruesi i kërkesës "nga *fillimi i operimit, IFJB Monego ka aplikuar norma efektive të interesit për kredi dukshëm më të larta se sa norma efektive e paraqitur në planin e biznesit dërguar në BQK, konform së cilës është regjistruar si institucion financiar jo bankar. [...]*" vendosi: (i) të revokojë licencën [nr. 07 – 04/2018] për regjistrimin e parashtruesit të kërkesës si institucion financiar jo-bankar; (ii) të hapen procedurat e likuidimit bazuar në Ligjin Nr.04/L-093 për Bankat, Institucionet Mikrofinanciare dhe Institucionet Financiare Jobankare (në tekstin e mëtejmë: Ligji për Bankat); dhe (iii) caktoi V.Z. si likuidator.

15. BQK, Vendimin e saj për revokimin e licencës ndaj parashtruesit të kërkesës për ushtrimin e veprimtarisë si institucion financiar jo-bankar e arsyetoi si në vijim:

[...]

"Në përcjellje të zbatimit të vendimit Nr. 16 - (07/2019) është kryer ekzaminimi i fokusuar në këtë institucion. Nga ky ekzaminim në IFBJ Monego është konstatuar se IFBJ Monego ka bërë ulje të pjesshme të normave të interesit krahasuar me planin e biznesit të dorëzuar në BQK me rastin e regjistrimit ku kishte planifikuar që norma efektive e interesit të jetë 26. 8 %. Bazuar në mostrën e përzgjedhur për ekzaminim është vërtetuar se kredia me normë efektive më të ulët, duke përjashtuar ato pa interes është 81.05 % ndërsa më e larta 332. 97 % duke përfshirë tarifën për

shpërndarjen e mjeteve të kredisë në para të gatshme i cili si shërbim ofrohet me mundësi zgjedhjeje dhe si i tillë nuk duhet të përfshihet në përllogaritjen e normës efektive të interesit. Pas rikalkulimeve të normës efektive të interes ku është përjashtuar tarifa për shpërndarjen e mjeteve të kredisë në para të gatshme është arritur në përfundim se kredia me normën efektive më të ulët, duke përjashtuar ato pa interes, është 81.05% ndërsa më e larta 236.20%.

Në zbatim të Rregullores së BQK për procedurat e shqiptimit të Ndëshkimeve Administrative lidhur me ekzaminimin e realizuar nga data 05-09 shtator 2019, BQK me datë 27 shtator 2019 I ka dërguar IFBJ Monego Njoftimin për Qëllimin e Shqiptimit të Masës Ndëshkimore Administrativ, ku përmes këshillës juridike është informuar për të drejtën e saj për të bërë kërkesë për rishqyrtimin te Divizioni për Rishqyrtim në BQK, Brenda afatit prej 15 ditëve nga data e pranimit Të njoftimit. Më 15 tetor 2019, IFBJ Monego ka paraqitur kërkesë për rishqyrtim të Njoftimit për qëllim të shqiptimit të Masave Ndëshkimore administrative Në Divizionin për Rishqyrtim pranë BQK-së.

Divizioni i Rishqyrtimit e ka shqyrtuar kërkesën në pajtim me Rregulloren për Procedurat e Shqiptimit të Masës Ndëshkimore Administrative dhe pasi ka administruar të gjitha provat që kishte në dispozicion ka konstatuar se shkeljet e evidentuara gjatë ekzaminimit qëndrojnë dhe sit ë tilla këto shkelje janë adresuar drejtë në Njoftimin për qëllimin e shqiptimit të masave ndëshkimore administrative, andaj mbi këtë bazë kërkesën për rishqyrtim të IFJB Monego e ka vlerësuar si të pabazuar."

16. Më 17 dhjetor 2019, parashtruesi i kërkesës parashtroi padi pranë Gjykatës Themelore me kërkesën që Vendimi i BQK-së të anulohet. Në bazë të shkresave të lëndës rezulton se kërkesa e parashtruesit për anulimin e Vendimit të BQK-së është akoma në procedurë të shqyrtimit para gjykatave të rregullta.

17. Po më 17 dhjetor 2019, parashtruesi i kërkesës në Gjykatën Themelore parashtroi kërkesën për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së Nr.77-32/2019.

18. Parashtruesi i kërkesës, kërkesën e tij për shtyrje të ekzekutimit të Vendimit të BQK-së, e kishte parashtruar në bazë të nenit 22, paragrafët 2 dhe 6 të Ligjit Nr. 03/L-202 për Konfliktet Administrative (në tekstin e mëtejmë: LKA). Në kontekst të plotësimit të kritereve në bazë të paragrafit 2, të nenit 22 të LKA-së, theksoi se ai do *"të pësoj dëm të madh dhe të pariparueshëm në rast se Gjykata nuk merr vendim për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit Nr. 77-32/2019 të Bankës Qendrore të Kosovës."* Në lidhje me këtë, parashtruesi i kërkesës, duke iu referuar nenit 71 dhe nenit 73 të Ligjit për BQK-në, të cilat dispozita i referohen procedurës së likuidimit, arsyetoi se *"Likuidatori i merr përsipër të gjitha opercaionet e Monego dhe e zhvesh aksionarin nga çdo e drejtë e tij."* Në këtë kontekst, parashtruesi i kërkesës arsyetoi se *"Ashtu siç e përcakton Ligji për Bankat, likuidimi pritet të përfundohet brenda një periudhe prej afërsisht një vjeçare, [...] dhe Monego do të pushoj së ekzistuari".*

19. Në kërkesën e tij për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së, parashtruesi i kërkesës duke iu referuar nenit 22, paragrafëve 2 dhe 6 të LKA-së, theksoi se vendimi i BQK-së i shkakton atij: (i) dëm të madh e të paripërueshëm; dhe se (ii) shtyrja e ekzekutimit nuk është në kundërshtim me interesin publik. Sa i përket pikës (i), gjegjësisht çështjes së dëmit të madh e të paripërueshëm, parashtruesi i kërkesës, ndër të tjera kishte theksuar se ai përveç dëmit real, do pësojë edhe dëm për shkak të fitimit të humbur. Në këtë pikë parashtruesi i kërkesës, në kërkesën e tij për shtyrje të ekzekutimit të vendimit u ishte referuar dhe Aktgjykimit të Gjykatës në rastin KI122/17 me parashtrues të kërkesës *Česká Exportní Banka A.S.* [Aktgjykim i 18 prillit 2018], duke theksuar, ndër të tjera se masat e përkohshme bazuar në nenin 6 të KEDNJ-së janë kategori kushtetuese, dhe nëse gjykata nuk vendosë për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit, atij do t'i shkelet e drejta e tij në pronë. Ndërsa, sa i përket pikës (ii) se shtyrja e ekzekutimit nuk është në kundërshtim me interesin publik, parashtruesi i kërkesës kishte theksuar se kompania e tij u kishte shërbyer më shumë se 80.000 personave, i cili fakt sipas tij nënkupton se qytetarët kanë nevojë për shërbimet e ofruara nga ai. Parashtruesi i kërkesës po ashtu theksoi se pjesëmarrja e tij në tregun e kredive nuk paraqet formë të rrezikut për stabilitetin financiar të vendit dhe se interesi publik do të cenohej më shumë në rast se mbetet në fuqi Vendimi i BQK-së. Këtë të fundit, parashtruesi i kërkesës e arsyeton edhe me faktin se dyqind e pesëdhjetë (250) punonjës, të punësuar në këtë institucion me efekt të menjëhershëm do të mbeten pa punë.

20. Më 20 dhjetor 2019, Gjykata Themelore, përmes Aktvendimit A.nr. 3029/2019, refuzoi kërkesën e parashtruesit të kërkesës për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së si të pabazuar. Gjykata Themelore duke iu referuar nenit 22, paragrafëve 2 dhe 6 të LKA-së vlerësoi se: (i) parashtruesi i kërkesës nuk e ka bërë të besueshme me provat që gjenden në shkresat e lëndës se Vendimi i BQK-së do t'i shkaktojë dëm i cili vështirë do të riparohej; dhe (ii) se shtyrja e ekzekutimit të të njëjtit Vendim nuk është në interes publik.

21. Më 30 dhjetor 2019, parashtruesi i kërkesës kundër Aktvendimit A.nr. 3029/2019, të 20 dhjetorit 2019 të Gjykatës Themelore parashtroi ankesë në Gjykatën e Apelit të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejmë: Gjykata e Apelit) me pretendimin për (i) shkelje të dispozitave të procedurës kontestimore me arsyetimin se Gjykata Themelore nuk ka bërë analizimin e provave dhe arsyetimi i vendimit është në kundërshtim me përmbajtjen e shkresave të lëndës. Në këtë aspekt parashtruesi i kërkesës i referohet nenit 106 të Ligjit Nr. 03 L/-006 për Procedurën Kontestimore (në tekstin e mëtejmë: LPK) i cili sipas tij përcakton se çka duhet të përmbajë një Aktvendim; dhe (ii) konstatim të gabuar të gjendjes faktike, për shkak të vlerësimit të gabuar të provave. Parashtruesi i kërkesës në ankesën e tij sërish theksoi se atij do t'i shkaktohet dëm i madh dhe i paripërueshëm, për shkak të hapjes së procedurës së likuidimit, me ç'rast parashtruesi i kërkesës *"zhveshet nga çdo e drejtë e tij"*. Parashtruesi i kërkesës, në ankesën e tij i referohet edhe praktikës gjyqësore përkitazi me vendosjen e masave të përkohshme, përkatësisht rastit të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejmë: GJEDNJ), *Micallef kundër Maltës,* dhe në këtë kontekst thekson se duke qenë se Gjykata Themelore është e ngarkuar, dhe lënda e tij nuk pritet të zgjidhet edhe së paku tri (3) vite, ai do të pësonte dëm të paripërueshëm sepse *"Monego do të pushonte së ekzistuari"*.

22. Më 24 janar 2020, Gjykata e Apelit përmes Aktvendimit AA. Nr. 48/2020, aprovoi ankesën e parashtruesit të kërkesës si të bazuar, dhe anuloi Aktvendimin e Gjykatës Themelore A.nr. 3029/2019, të 20 dhjetorit 2019 duke e kthyer lëndën në rivendosje.

23. Gjykata e Apelit arsyetoi se Aktvendimi i Gjykatës Themelore A.nr. 3029/2019, i 20 dhjetorit 2019, është i përfshirë në shkelje thelbësore të dispozitave të LPK-së, gjegjësisht *"nga neni 182 par.2 nënpar. n) dhe nga neni 183 të LPK-së, të aplikueshme sipas nenit 63 të LKA-së"* sepse i njëjti është juridikisht i paqartë, kundërthënës, dhe është jo i plotë edhe në vërtetim të gjendjes faktike. Gjykata e Apelit më tej arsyetoi se *"Për shkak të qëndrimit të gabuar juridik dhe mos arsyetimit të aktvendimit të ankimuar, masa e përkohshme e propozuar, nuk guxon të përfshijë kërkesëpadinë, gjykata e shkallës së parë ka lëshuar të vlerësoj theksimet e paditësit se a janë plotësuar në mënyrë kumulative kushtet për miratimin e masës së përkohshme të propozuar"*. Gjithashtu, Gjykata e Apelit, theksoi se *"gjykata e shkallës së parë duhet të veproj si në kuptim të nenit 305 par.1 dhe 2 të LPK-së, të aplikueshëm me nenin 63 të LKA-së, që kërkesën për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit të kontestuar bashkë me shkresat e lëndës t'ia dërgon të paditurës me njoftim se mund të paraqesë përgjigje brenda afatit ligjor, e cila është parakusht."* Në fund, Gjykata e Apelit theksoi që gjykata e shkallës së parë duhet të kufizohet në konstatimin e të provuarit të bazueshmërisë së kërkesës për shtyrje të ekzekutimit të vendimit, në kuptim të nenit 22 paragrafin 2 të LKA-së, dhe a janë plotësuar në mënyrë kumulative kushtet.

24. Më 3 shkurt 2020, Gjykata Themelore, në procedurën e rivendosjes, përmes Aktvendimit A.nr. 3029/2019, refuzoi kërkesën e parashtruesit të kërkesës për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së si të pabazuar. Sa i përket çështjes për aplikueshmërinë e LPK-së, Gjykata Themelore theksoi se i njëjti ligj nuk mund të aplikohet, për faktin se sipas nenit 63 të LKA-së, neni 305 i LPK-së mund të aplikohet vetëm nëse nuk përmban dispozita për procedurën e konfliktit administrativ. Gjykata Themelore duke iu referuar nenit 22, paragrafëve 2 dhe 6 të LKA-së arsyetoi se parashtruesi i kërkesës nuk e ka bërë të besueshme me provat që gjenden në shkresat e lëndës, se Vendimi i BQK-së (i) do t'i shkaktojë dëm i cili vështirë do të riparohej dhe se (ii) shtyrja nuk është në interes publik apo që shtyrja nuk do t'i sillte ndonjë dëm palës kundërshtare.

25. Më 12 shkurt 2020, parashtruesi i kërkesës parashtroi ankesë në Gjykatën e Apelit. Në ankesën e tij, parashtruesi i kërkesës fillimisht theksoi se LKA nuk parasheh dispozitë të veçantë lidhur me procedurën e nxjerrjes apo ankimimit të aktvendimeve me anë të cilave refuzohen apo aprovohen kërkesat për shtyrjen e ekzekutimit të vendimeve. Rrjedhimisht, parashtruesi i kërkesës në ankesën e tij thekson *"në mungesë të dispozitave specifike që rregullojnë këtë çështje, LKA në nenin 63 parasheh se nëse ky ligj nuk përmban dispozita për procedurën në konfliktet administrative, do të zbatohen përshtatshmërisht dispozitat e ligjit për procedurën kontestimore."* Në këtë aspekt, parashtruesi i kërkesës sa i përket pretendimeve për shkeljen e dispozitave të procedurës kontestimore, iu referua nenit 182, paragrafi 1 të LPK-së në lidhje me nenin 8, paragrafi 2 si dhe nenin 160, paragrafët 4 dhe 5 të LPK-së, dhe nenin 182 paragrafi 2 pika n) me pretendimin se *"gjykata nuk e ka bërë fare analizimin e provave [...]"*. *Tutje,*

sipas parashtruesit të kërkesës, edhe pse LKA nuk parasheh ndonjë dispozitë të veçantë e cila përcakton se çka duhet të përmbajë aktvendimi me anë të cilit pranohen apo refuzohen kërkesat për shtyrjen e ekzekutimit të vendimeve, neni 63 i LKA-së është i aplikueshëm në rastin e tij.

26. Më 26 shkurt 2020, Gjykata e Apelit përmes Aktvendimit AA. Nr. 164/2020, refuzoi ankesën e parashtruesit të kërkesës si të pabazuar dhe vërtetoi Aktvendimin e Gjykatës Themelore.

27. Gjykata e Apelit fillimisht gjeti *"se gjykata e shkalles së parë, pas shqyrtimit të propozimit të paditësit për shtyrje e ekzekutimit te Vendimit te BQK-se me numër Nr.77- 32/2019 të datës 06.12.2019, ka gjetur se propozimi i tille është i pabazuar, ngase paditësi nuk e ka bërë të besueshme me asnjë provë të vetme pretendimin e tij, se me ekzekutimin e vendimit të paditurit, i njëjti do t'i sillte dem i cili vështirë do të riparohej dhe se shtyrja nuk është në kundërshtim me interesin publik, e as që shtyrja nuk do t'i sillte ndonjë dëm të madh palës kundërshtare, përkatësisht personit të interesuar, kusht ky ligjor i cili duhet të provohet nga paditësi, për të shtyre pastaj gjykata ekzekutimin e Vendimit të kontestuar. Andaj, gjykata gjatë vlerësimit të propozimit të paditësit për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të kontestuar, iu ka referuar dispozitave ligjore të nenit 22 par.2 dhe 6 të Ligjit për Konfliktin Administrativ".*

28. Gjykata e Apelit, më tej përmes Aktgjykimit të saj "vlerëso[i] *se ankesa e [parashtruesit të kërkesës] është në tërësi e pa bazuar. E gjithë kjo për arsye se me Ligjin Nr. 03/L-209 për Bankën Qendrore të Republikës së Kosovës është përcaktuar Imuniteti ndaj caktimit të masës së përkohshme gjyqësore, ndaj të paditurës ngase me nenin 76 të të njëjtit ligj përcaktohet se "1. Asnjë ndalesë apo ekzekutim nuk mund të shqiptohet ndaj Bankës Qendrore apo pronës se saj, duke përfshirë arin, të drejtat e veçanta të tërheqjes, paratë e gatshme, paratë në llogari, depozitat ose letrat me vlerë, dhe çdo të ardhur nga to, para shqiptimit të vendimit përfundimtar në çdo veprim ligjor të parashtruar para gjykatave te Kosovës. 2. Banka Qendrore mundet, plotësisht ose pjesërisht, të heqë dore nga çdo mbrojtje, në mënyrë të qarte dhe me shkrim, me përjashtim të arit dhe të Drejtat e Veçanta të Tërheqjes që mbahen në llogarinë e Kosovës në Fondin Monetar Ndërkombëtar".* Në kontekst të kësaj, Gjykata e Apelit konstatoi se *"Në rastin konkret propozuesi-paditësi me ankesën e ushtruar kërkon që të shtyhet ekzekutimi i vendimit Nr.77-32/2019 të datës 06.12.2019, të Bankës Qendrore të Kosovës për Revokimin e regjistrimit të Institucionit Financiar bankar "Monego" deri ne marrjen e vendimit gjyqësor. Andaj duke u bazuar ne dispozitën e lartcekur në procedure gjyqësore ndaj të paditurës [Bankës Qendrore] nuk mund të shqiptohet asnjë masë e sigurisë në raport me aktivitetin e cekur si në dispozitën më lartë".*

29. Në vijim Gjykata e Apelit theksoi se *"Mbi këtë gjendje të fakteve kolegji gjen se, Gjykata Themelore në Prishtine-Departamenti për Çështje Administrative, në mënyrë të drejtë ka vërtetuar gjendjen faktike dhe drejtë ka zbatuar dispozitat procedurale dhe materiale, me rastin e refuzimit të kërkesës së paditësit, me të cilën ka kërkuar shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të BQK, mirëpo për të mbështetur këtë qëndrim juridik të shkallës së parë, kjo gjendje faktike bazohet edhe në nenin 76 të Ligjit nr. 03/L-209 për Bankën Qendrore të Republikës së Kosovës, dhe se nuk është cenuar ligji në dem të paditësit me rastin e refuzimit*

të propozimit për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit të kundërshtuar. Prandaj, pretendimet ankimore se gjykata e shkalles së parë me rastin e marrjes së aktvendimit nuk i ka vlerësuar drejtë provat e paraqitura, dhe se nuk i ka konstatuar fare faktet e rëndësishme për zgjidhjen e çështjes, janë të pabazuara dhe të paqëndrueshme. Sepse, sipas vlerësimit të kolegjit të kësaj gjykate aktvendimi i atakuar i gjykatës së shkalles së parë, edhe pse i ka munguar arsyetimi dhe dispozita ligjore konkrete materiale e cekur me lartë, kjo nuk ka ndikuar në vendosjen ndryshe të kësaj çështje andaj aktvendimi i ankimuar është i qartë dhe i kuptueshëm, ndërsa në arsyetimin e tij janë dhënë arsye për faktet vendimtare të cilat i pranon edhe kjo gjykatë. Andaj, ankesa si e tillë refuzohet, ndërsa aktvendimi i ankimuar vërtetohet si i drejtë dhe i ligjshëm".

30. Më 19 mars 2020, parashtruesi i kërkesës në Gjykatën Supreme parashtroi kërkesë për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor, respektivisht Aktvendimit AA. Nr. 164/2020 të Gjykatës së Apelit. Parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit pretendoi (i) zbatim të gabuar të së drejtës materiale; (ii) se ekzekutimi i Vendimit të BQK-së do t'i shkaktonte atij dëm të madh dhe të paripareueshëm; dhe se (iii) shtyrja e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së nuk është në kundërshtim me interesin publik.

31. Së pari, në lidhje me pretendimin e tij për zbatim të gabuar të së drejtës materiale, parashtruesi i kërkesës specifikoi se Gjykata e Apelit në mënyrë të gabuar ka zbatuar nenin 76 të Ligjit për BQK-në duke theksuar se *"Një interpretim i tillë i kësaj dispozite është tërësisht i gabuar dhe nuk përkon as me frymën e Ligjit për BQK-në si tërësi, e as më përmbajtjen e dispozitës në fjalë në veçanti"* duke vazhduar se nga leximi kësaj dispozite "[...] *ndalesat dhe ekzekutimet në fjalë nuk mund të shqiptohen ndaj BQK-së dhe aseteve të saj, kurse në rastin konkret kërkesa për shtyerjen e ekzekutimit të vendimit është propozuar të drejtohet ndaj procesit të likuidimit të Monego pra që ky proces të ndalohet deri në marrjen e vendimit përfundimtar."* Në lidhje me këtë, parashtruesi i kërkesës në vijim specifikoi se përmes Aktvendimit të Gjykatës së Apelit është ngatërruar objekti i çështjes, gjegjësisht sipas tij *"Neni 76 i Ligjit për BQK-në vije në shprehje në raste kur ndaj Republikës së Kosovës apo ndaj BQK-së ekzistojnë pretendime nga palë të treta dhe mbi asetet e këtyre të fundit propozohet të vendoset masa e përkohshme."* Parashtruesi kërkesës, në vijim arsyeton se zbatimi i nenit 76 të Ligjit për BQK-në sipas tij nënkupton se Vendimet e BQK-së nuk mund t'i nënshtrohen shqyrtimit gjyqësor e që është në kundërshtim me nenin 54 të Kushtetutës.

32. Së dyti, parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij po ashtu arsyetoi se Vendimi i BQK-së atij do t'i shkaktonte dëm të madh dhe të paripareueshëm, gjegjësisht ai do të pësonte dëme të mëdha në kuptim të dëmit material, por edhe dëm në kuptim të fitimit të humbur. Në këtë kontekst, parashtruesi i kërkesës pretendoi shkelje të së drejtës së tij në pronë.

33. Së treti, parashtruesi i kërkesës arsyetoi se shtyrja e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së nuk është në kundërshtim me interesin publik. Në kontekst të kësaj të fundit, parashtruesi i kërkesës specifikon se (i) institucioni i tij financiar i ka shërbyer më shumë se 80, 000 personave; (ii) personave që nuk kanë llogari në Kosovë, i jep qasje në mjete financiare; (iii) pjesëmarrja e tij në tregun financiar

"nuk paraqet asnjë formë të rrezikut për stabilitetin financiar të vendit"; (iii) për faktin se ky institucion nuk mund të mbajë depozita për kreditë e dhëna në këtë mënyrë nuk shfrytëzohen dhe rrezikohen paratë e qytetarëve ashtu siç kjo bëhet nga bankat klasike; dhe (iv) mbetja në fuqi e Vendimit të BQK-së do të shkaktonte humbjen e punës të më shumë se dyqind e pesëdhjetë punonjësve, të punësuar në këtë institucion.

34. Më 25 qershor 2020, Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit ARJ-UZVP. 42/2020, refuzoi kërkesën e parashtruesit të kërkesës për shqyrtim të jashtëzakonshëm të Aktvendimit AA. Nr. 164/2020, të 19 marsit 2020, të Gjykatës së Apelit si të pabazuar.

35. Gjykata Supreme, në Aktgjykimin e saj, së pari duke iu referuar paragrafëve 2 dhe 6 të nenit 22 të LKA-së theksoi se *"kjo dispozitë përcakton se shtyrja mund të bëhet me kërkesën e paditësit, organi, akti i cili ekzekutohet, gjegjësisht organi që është kompetent për ekzekutimin, mund ta shtyjë ekzekutimin deri në vendimin definitiv gjyqësor, nëse ekzekutimi i aktit administrative do t'i sillte dem paditësit, i cili vështire do te riparohej, kurse shtyrja nuk është në kundërshtim me interesin publik e as qe shtyrja do t'i sillte ndonjë dëm palës kundërshtare përkatësisht personit te interesuar. Ndërsa me dispozitën e nenit 22.6 të të njëjtit ligj përcaktohet se paditësi mund të kërkoj nga gjykata shtyrjen e ekzekutimit te aktit administrativ deri ne marrjen e vendimit gjyqësor , sipas kushteve te parapare me nenin 22 par.2 te LKA-së"*.

36. Së dyti Gjykata Supreme theksoi se *"Përveç kësaj, neni 76 i Ligjit nr.03/L-209 për Bankën Qendrore të Kosovës përcakton imunitetin ndaj caktimit të masës së përkohshme gjyqësore, respektivisht asnjë ndalese apo ekzekutim nuk mund të shqiptohet ndaj Bankës Qendrore apo pronës së saj"*.

37. Në fund, Gjykata Supreme gjeti se *"[...] gjykata e shkallës së dytë ka bërë aplikimin e drejtë duke e refuzuar si të pabazuar ankesën e paditësit dhe duke e vërtetuar aktvendimin e shkallës së parë me të cilin është refuzuar propozimi i paditësit. Kjo Gjykatë vlerëson se gjykata e shkallës së dytë në mënyrë të plotë dhe të drejtë ka zbatuar dispozitat e Ligjit, dispozitat e procedurës administrative, ato të Ligjit për Konfliktin Administrativ. Janë të pabazuara thëniet e paditësit lidhur me shkeljet, ngase vendimi i goditur është i qartë dhe i kuptueshëm. Arsyetimi i aktvendimit të goditur përmban arsye të mjaftueshme dhe fakte vendimtare për marrjen e vendimeve të ligjshme. Po ashtu kjo Gjykatë vlerëson se është bërë aplikim i drejtë i së drejtës materiale dhe nuk është shkel ligji në dëm të paditësit"*.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

38. Parashtruesi i kërkesës, pretendon se përmes Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, atij i janë shkelur të drejtat dhe liritë themelore të tij të garantuara me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së; nenin 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe nenin 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 13 (e drejta për zgjidhje efektive) të KEDNJ-së; si dhe nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 1

(Mbrojtja e pronës) të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së; dhe nenet 7, 8 dhe 10 të DUDNJ-së.

Përkitazi me pretendimet për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së

39. Përkitazi me aplikueshmërinë e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6, parashtruesi i kërkesës duke iu referuar Aktgjykimit të GJEDNJ në rastin *Micallef kundër Maltës* (Aktgjykim, i 30 prillit 2018) konsideron se ky nen është i aplikueshëm në rastin e tij. Në lidhje me këtë, dhe përkitazi me plotësimin e kritereve të përcaktuara në Aktgjykimin e GJEDNJ-së në rastin *Micallef*, parashtruesi i kërkesës sqaron se *"Licenca me të cilën [ai] ka disponuar përbën një të drejtë civile" në formën e autorizimit për të ndërmarrë veprime të caktuara në domenin e institucioneve financiare - për vet faktin se licenca - e cila përbën një të drejtë - mund te revokohet."* Në vijim, parashtruesi i kërkesës përkitazi me "karakterin civil" të së drejtës së cenuar specifikon se *"[...] revokimi i licencës si dhe fillimi i procedurave të likuidimit ka pasur një ndikim të qarte dhe vendimtar lidhur me te drejtën e [e tij] për të menaxhuar çështjet e tij financiare si dhe të administroje me pronën e tij"*.

40. Parashtruesi i kërkesës konkludon se *"Fakti që institucionet financiare janë entitete ligjore si dhe fakti që industria bankare është një industri e rregulluar në mënyre të detajuar - si pasojë e rëndësisë së saj vitale -nuk është arsye e mjaftueshme për të konkluduar se procedurat të cilat përfshijnë institucionet financiare - nuk bien në domenin e Nenit 32 të Kushtetutës dhe Nenit 6 te KEDNJ (shih, mutatis mutandis, Aktgjykimin e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut te 24 shkurtit 2006, Capital Bank AD kundër Bullgarisë, Nr. 49429/99, paragrafët 86-87).* Rrjedhimisht, parashtruesi konsideron se *"Neni 31 i Kushtetutës dhe Neni 6 i KEDNJ gjejnë aplikim ne rastin konkret"*.

41. Parashtruesi i kërkesës thekson se LKA ofron mundësi ligjore për atakimin e vendimeve administrative me anë të padisë për konflikt administrativ, ankesave ndaj akteve administrative si dhe kundërshtimeve në rastet e përcaktuara me ligj. Në këtë pikë, parashtruesi i kërkesës i referohet nenit 22, paragrafëve 2 dhe 6 të LKA-së, duke theksuar se funksioni kryesor i kërkesës për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit është parandalimi i shkaktimit të dëmit ndaj parashtruesit të kësaj kërkese.

42. Parashtruesi i kërkesës specifikon se *"Në rastin aktual, Gjykata Supreme duke u mbështetur në Ligjin Nr. 03/L-209 për Bankën Qendrore [...] ka interpretuar në mënyrë të gabuar dispozitën e Nenit 76 të këtij ligji - duke e zbatuar të njëjtën në mënyrë arbitrare"*.

43. Në këtë aspekt, parashtruesi i kërkesës specifikon se *"Zbatimi i gabuar si te drejtës materiale nga ana e Gjykatës Supreme konsiston ne dy drejtime: (a) trajtimi i kërkesës për shtyrjen e ekzekutimit te vendimit nga Neni 22, paragrafi 6 te Ligjit për Konfliktet Administrative dhe Masës se Përkohshme nga Neni 76 i Ligjit për Bankën Qendrore - si te njëjta apo të zëvendësueshme; dhe (b) përfundimi i gabuar për subjektin ndaj te cilit është drejtuar kërkesa për shtyerjen e ekzekutimit te vendimit. Fillimisht, duhet te theksohet se*

Gjykata Supreme - duke bere leximin tekstual te titullit te dispozitës se Nenit 76 të Ligjit për Bankën Qendrore - i barazon si për nga efekti, ashtu edhe për nga karakteristikat ligjore Kërkesën për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit nga Neni 22, paragrafi 6 të Ligjit për Konfliktet Administrative si dhe Masën e Përkohshme nga Neni 76 i Ligjit për Bankën Qendrore - mase kjo e cila shikuar në bazën e saj mund të ndërlidhet vetëm me Masën e përkohshme të sigurisë nga Neni 306 i Ligjit Nr. 03/L-006 për Procedurën Kontestimore".

44. Më tej, parashtruesi i kërkesës pretendon se këto dy mjete juridike, dallojnë për nga substanca për shkak se sipas tij LKA parasheh kushtet për aprovimin e kërkesës për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit por nuk parasheh nocionin e masës së përkohshme. Parashtruesi i kërkesës specifikon se "*masa e përkohshme për të cilin flet Ligji për Bankën Qendrore, nuk është dhe nuk mund të konsiderohet e njëjtë apo e ngjashme me Kërkesën për shtyerjen e ekzekutimit të vendimit- por vetëm me masën e përkohshme sipas Ligjit për Procedurën Kontestimore*".

45. Parashtruesi i kërkesës thekson se neni 76 i Ligjit për BQK-në, nuk i jep imunitet kësaj të fundit ndaj kërkesës për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit, por vetëm ndaj masës së përkohshme, dhe sipas parashtruesit të kërkesës "ndalesat" dhe "ekzekutimet" që përmenden në nenin 76 i atribuohen BQK-së dhe pronës së saj dhe si të tilla i takojnë fushës kontestimore dhe asaj përmbarimore, dhe në asnjë mënyrë asaj administrative. Parashtruesi i kërkesës lidhur me këtë pikë argumenton se "ndalesat" i referohen neneve 297, 299, 300, 301 dhe 306 të LPK-së, ndërsa "ekzekutimi" nënkupton inicimin e procedurës përmbarimore, sipas nenit 4 të Ligjit Nr.04/L-139 për Procedurën Përmbarimore (në tekstin e mëtejmë: LPP). Parashtruesi i kërkesës, në vijim pretendon se Gjykata Supreme ka shkelur ligjin material sepse konstatimi i kësaj të fundit i është atribuuar subjektit të gabuar për faktin se neni 76 i atribuohet BQK-së, e jo parashtruesit të kërkesës.

46. Në vijim, parashtruesi i kërkesës pretendon se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme nuk ka plotësuar kriteret e nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së, sepse është vendim i paarsyetuar, sepse nuk ka adresuar thëniet dhe argumentet e parashtruesit të kërkesës. Në kontekst të pretendimit të tij për mosarsyetim të vendimit gjyqësor, parashtruesi i kërkesës rithekson se meqenëse LKA nuk parasheh se çka duhet të përmbajë Aktgjykimi me të cilat refuzohen apo miratohen kërkesat për shtyrjen e ekzekutimit të vendimeve, në mungesë të dispozitave të tilla aplikohet neni 63 i LKA-së, e që rrjedhimisht do duhej aplikuar neni 160 i LPK-së i cili përcakton se çka duhet të përmbajë Aktgjykimi.

47. Parashtruesi i kërkesës, më tej po ashtu specifikon se: "*Rrjedhimisht, Gjykata Supreme ne asnjë moment nuk e ka marre mundin për të argumentuar asnjë nga faktet vendimtare - por vetëm është kufizuar ne një arsyetim të vobekët kundërligjor*. Në këtë aspekt, parashtruesi i kërkesës i referohet dhe citon rastin e GJEDNJ-së *Oleynikov kundër Rusisë*, në të cilin rast ishte theksuar se "*Për më tepër, nuk do të ishte në përputhje me sundimin e ligjit në një shoqëri demokratike si dhe në përputhje me Nenin 6, paragrafi 1 të KEDNJ-së - që pretendimet civile të jenë të mundshme të parashtrohen para një gjyqtari për gjykim - nëse një shtet do të kishte mundësinë që pa kufizime apo kontroll të organeve zbatuese të konventës, që të largojnë nga juridiksioni i tyre një gamë*

të gjerë pretendimesh civile apo t'i jap imunitet nga përgjegjësia dikujt [kërkesa nr. 36703/04, paragrafi 65]". Në vijim, parashtruesi i kërkesës po ashtu i referohet dhe citon rastin *Fayed kundër Mbretërisë së Bashkuar*, në të cilin rast GJEDNJ kishte theksuar se: " *Kësisoj, në rastet kur aplikimi i dispozitave të imunitetit shtetëror kufizon ushtrimin e të drejtës për qasje në gjykatë - gjykata duhet të përcaktojë nëse rrethanat e rastit e arsyetojnë një kufizim të tillë"* [kërkesa nr. 17101/90, paragrafi 59]. Në vijim të kësaj, parashtruesi i kërkesës pohon se *"Megjithatë, Gjykata Supreme nuk ka e ka trajtuar fare parimin e proporcionalitetit nëse rrethanat e rastit e arsyetojnë një kufizim të tillë"*.

48. Në kontekst të pretendimit për mos arsyetim të vendimit gjyqësor, parashtruesi i kërkesës i referohet edhe rastit KI72/12 të Gjykatës me parashtrues *Veton Berisha* [Aktgjykim, i 17 dhjetorit 2012].

49. Parashtruesi i kërkesës rithekson se deri në momentin kur të merret vendim meritor nga gjykatat e rregullta, ky vendim do të jetë i pavlerë sepse sipas tij *"dëmi tanimë do të ishte i pariparuesshëm-për arsye se Monego do të pushonte së ekzistuari. Andaj, vendimi për kërkesën për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit të BQK-së është vendimtar për mbrojtjen e të drejtave të [parashtruesit të kërkesës]"*.

Përkitazi me pretendimin për shkelje të nenit 32 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 13 të KEDNJ-së

50. Parashtruesi i kërkesës duke iu referuar rastit të GJEDNJ-së *Aksoy kundër Turqisë* [Aktgjykim, i 31 tetorit 2006], pretendon se mjeti juridik në rastin e tij, është joefektiv si pasojë e mostrajtimit të meritave të rastit. Rrjedhimisht, parashtruesi i kërkesës thekson se legjislacioni në fuqi ka paraparë kërkesën për shtyrje të ekzekutimit të vendimit si mjet të qasshëm me ligj, i cili sipas tij është vërtetuar të jetë joefektiv në praktikë, si rezultat i interpretimit flagrant nga Gjykata Supreme.

Përkitazi me pretendimin për shkelje të nenit 46 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së

51. Në lidhje me këtë pretendim, parashtruesi i kërkesës thekson se bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, në rastin e tij ekziston pritja legjitime sepse sipas tij *"pajisja me licencë-për të ushtruar këtë veprimtari ekonomike sipas kushteve ligjore të përcaktuara (sipas kritereve të parapara me legjislacionin relevant për Bankat) përbën aset në kuptimin e pasurisë që rrjedh nga ushtrimi i veprimtarisë ekonomike në sektorin financiar [...]". Në këtë kontekst,* parashtruesi i kërkesës i referohet rastit të GJEDNJ-së *Tre Traktorer AB [Aktgjykim, i 7 korrikut 1989] duke theksuar se interesat ekonomike që rrjedhin nga drejtimi i një biznesi paraqesin pronë apo aset.*

52. Më tej, parashtruesi i kërkesës thekson se GJEDNJ në rastin *Lonnroth kundër Suedisë* [Aktgjykim, i 13 shtatorit 1982], ka përcaktuar tri parime specifike: *"(i) Parim i përgjithshëm i ushtrimit të papenguar të së drejtës së pronësisë; (ii) rregulli se çdo privim nga e drejta në pronë duhet të kryhet sipas kushteve të caktuara [...] (iii) parimi që shteti mund ta kontrollojë përdorimin e pronës në përputhje me interesin e përgjithshëm nëpërmjet miratimit/zbatimit të ligjeve*

që shihen si të nevojshme për të arritur qëllimet e parapara[...]." Prandaj, parashtruesi i kërkesës thekson se tri parimet bazë në rastet e kufizimit janë në (i) Parimi i ligjshmërisë; (ii) Parimi i ekzistimit të qëllimit legjitim në mbrojtjen e interesit publik; dhe (iii) Parimi i Proporcionalitetit.

53. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu citon rastin e GJEDNJ-së *Capitol Bank AD kundër Bullgarisë* [Aktgjykim, i 24 nëntorit 2005] dhe pohon se parimi i ligjshmërisë, supozon, që ligji vendor duhet të ofrojë mekanizëm për mbrojtje kundër interferimeve arbitrare nga ana e autoriteteve publike. Lidhur me këtë, parashtruesi i kërkesës, thekson se rastin e tij, ai këtë nuk ka mundur të prezantojë para gjykatave të rregullta për arsye se Gjykata Supreme në mënyrë të gabuar ka interpretuar nenin 76 të Ligjit për BQK-në.

54. Rrjedhimisht, parashtruesi i kërkesës pretendon se ndërhyrja në të drejtat e tij pronësore *"nuk ka qenë e përcjellur me garanci të mjaftueshme kundër arbitraritetit, e si rrjedhojë nuk ka qenë në përputhje me Nenin 1 të Protokollit 1 të KEDNJ-së".*

55. Në fund, parashtruesi i kërkesës kërkon nga Gjykata që të shpallë kërkesën e tij të pranueshme dhe të konstatojë: (i) shkelje të neneve 31, 32, 46 dhe 54 të Kushtetutës dhe nenet 6, 13 të KEDNJ-së, si dhe nenit 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, dhe (iii) të kthejë Aktgjykimin e Gjykatës Supreme në rivendosje.

Komentet e BQK-së

56. BQK paraqiti komentet e saja ndaj pretendimeve të parashtruesit të kërkesës, dhe në këtë kontekst përkitazi me aplikueshmërinë e nenit 76 të Ligjit për BQK-në theksoi si në vijim:

> *"Po ashtu, pretendimet e parashtruesit të kërkesës janë të pabazuara ne lidhje me nenin 76 te Ligjit Nr. 03/L-209 për BQK-ne. Gjykata ka vlerësuar drejt se sipas këtij neni është përcaktuar Imuniteti ndaj caktimit te masës se përkohshme gjyqësore, ndaj BQK-se [...] Në rastin konkret, propozuesi-paditësi me ankesën e ushtruar kërkon që të shtyhet ekzekutimi i Vendimit Nr.77-32/2019, të datës 06.12.2019, te BQK-se për Revokimin e regjistrimit të Institucionit Financiar jobankar "Monego" SH.P.K. deri në marrjen e vendimit gjyqësor. Andaj, duke u bazuar ne dispozitën e lartcekur ne procedure gjyqësore ndaj te padituës nuk mund te shqiptohet asnjë masë e sigurisë në raport me aktivitetin e cekur si në dispozitën më lartë".*

57. BQK në vijim pohon se *"Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit nr. ARJ-UZVP.nr.42/2020, ka vlerësuar se gjykata e shkalles së dytë në mënyrë të plotë dhe të drejtë ka zbatuar dispozitat e Ligjit, dispozitat e procedurës administrative, ato të Ligjit për konfliktin administrativ. Ndërsa, janë të pabazuara pretendimet e parashtruesit të kërkesës lidhur me shkeljet, ngase vendimi i goditur është i qarte dhe i kuptueshëm".*

58. Tutje, BQK arsyeton se *"Banka Qendrore si organ mbikëqyrës dhe e autorizuar nga legjislacioni ne fuqi që të përcjell mbarëvajtjen e sistemit financiar ne Kosove ka vepruar në mënyre të drejtë duke ja revokuar licencën IFJB "Monego" SH.P.K. për shkak të shkeljeve të konstatuara dhe duke marrë për*

bazë interesin publik dhe demin që mund t'i shkaktoj konsumatorëve financiar me anë të aplikimit të normave të larta të interesit, e me këtë edhe të rrezikoj stabilitetin financiar ne vend. BQK-ja revokoi licencën e këtij institucioni për shkak të shkeljeve në mënyrë sistematike të kërkesave legjislative. Institucioni në fjalë, duke mos zbatuar kërkesat rregullative-ligjore vazhdonte te aplikonte norma te interesit dukshëm më të larta nga ajo që kishte paraparë në planin e biznesit, në bazë të të cilit edhe kishte marrë leje pune".

59. Në komentet e saj, BQK po ashtu i referohet nenit 77, paragrafit 4 të Ligjit nr. 03/L-209 për BQK-në, duke theksuar se *"Për më tepër, duke pas parasysh rëndësinë e ruajtjes se stabilitetit financiar ne vend, vet neni 77 (4) i Ligjit nr. 03/L-209 për BQK, ka paraparë se "ne çfarëdo procedure gjyqësore apo të arbitrazhit kundër Bankës Qendrore, gjykata apo paneli i arbitrazhit nuk do te ndaloje, të pezullojë, të suspendojë apo të shfuqizojë veprimet e marra nga Banka Qendrore".*

Dispozitat relevante kushtetuese dhe ligjore

Kushtetuta e Republikës së Kosovës

Neni 31
[E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

1.Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.

2.Çdokush gëzon të drejtën për shqyrtim publik të drejtë dhe të paanshëm lidhur me vendimet për të drejtat dhe obligimet ose për cilëndo akuzë penale që ngrihet kundër saj/tij brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e themeluar me ligj.

Neni 32
[E Drejta për Mjete Juridike]

Secili person ka të drejtë të përdorë mjetet juridike kundër vendimeve gjyqësore dhe administrative të cilat cenojnë të drejtat ose interesat e saj/tij në mënyrën e përcaktuar me ligj.

[...]

Neni 46
[Mbrojtja e Pronës]

1.E drejta e pronës është e garantuar.
2.Shfrytëzimi i pronës rregullohet me ligj, në pajtim me interesin publik.
3.Askush nuk do të privohet në mënyrë arbitrare nga prona. Republika e Kosovës ose autoriteti publik i Republikës së Kosovës mund të bëj ekspropriimin e pronës nëse ky ekspropriim është i autorizuar me ligj, është i nevojshëm ose i përshtatshëm për arritjen e qëllimit publik ose përkrahjen

e interesit publik, dhe pasohet me sigurimin e kompensimit të menjëhershëm dhe adekuat për personin ose personat prona e të cilave ekspropriohet.
[...]

Neni 54
[Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave]

Çdokush gëzon të drejtën e mbrojtjes gjyqësore në rast të shkeljes ose mohimit të ndonjë të drejte të garantuar me këtë Kushtetutë ose me ligj, si dhe të drejtën në mjete efektive ligjore nëse konstatohet se një e drejtë e tillë është shkelur.

Konventa Evropiane për të Drejtat e Njeriut

Neni 6
(E drejta për një proces të rregullt)

1. Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ashtu edhe për bazueshmërinë e çdo akuze penale në ngarkim të tij. Vendimi duhet të jepet publikisht, por prania në sallën e gjykatës mund t'i ndalohet shtypit dhe publikut gjatë tërë procesit ose gjatë një pjese të tij, në interes të moralit, të rendit publik ose sigurisë kombëtare në një shoqëri demokratike, kur kjo kërkohet nga interesat e të miturve ose mbrojtja e jetës private të palëve në proces ose në shkallën që çmohet tepër e nevojshme nga gjykata, kur në rrethana të veçanta publiciteti do të dëmtonte interesat e drejtësisë.
[...]

Neni 13
(E drejta për zgjidhje efektive)

Çdokush, të cilit i janë shkelur të drejtat dhe liritë e përcaktuara në këtë Konventë, ka të drejtën e një zgjidhjeje efektive para një organi kombëtar, pavarësisht se shkelja është kryer nga persona që veprojnë në përmbushje të funksioneve të tyre zyrtare.

Protokolli nr. 1 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut
Neni 1
(Mbrojtja e pronës)

1. Çdo person fizik ose juridik ka të drejtën e gëzimit paqësor të pasurisë së tij. Askush nuk mund të privohet nga prona e tij, përveçse për arsye të interesit publik dhe në kushtet e parashikuara nga ligji dhe nga parimet e përgjithshme të së drejtës ndërkombëtare.

DEKLARATA UNIVERSALE PËR TË DREJTAT E NJERIUT

Neni 7

Të gjithë janë të barabartë para ligjit dhe kanë të drejtë pa asnjë diskriminim të mbrohen barabar nga ligji. Të gjithë kanë të drejtën për t'u mbrojtur barabar kundër çdo diskriminimi që cenon këtë Deklaratë, si dhe kundër çdo nxitje për një diskriminim të tillë.

Neni 8

Gjithkush ka të drejtë për mjete juridike të frytshme para gjykatave kompetente kombëtare për veprimet me të cilat shkelen të drejtat themelore të garantuara nga kushtetuta ose ligjet.
[...]

Neni 10

Gjithkush gëzon njëlloj të drejtën për një proces gjyqësor objektiv e publik para një gjykate të pavarur e të paanshme, në përcaktimin e të drejtave dhe detyrimeve të veta dhe për vendimin mbi çfarëdo lloj akuze penale.

LIGJI Nr. 03/L-202 PËR KONFLIKTET ADMINISTRATIVE

Neni 22

1. Padia nuk e ndalon ekzekutimin e aktit administrativ kundër të cilit është paraqitur përveç kur kjo me ligj është parashikuar ndryshe.
2. Me kërkesën e paditësit, organi, akti i të cilit ekzekutohet, gjegjësisht organi që është kompetent për ekzekutim, mund ta shtyjë ekzekutimin deri në vendimin definitiv gjyqësor, nëse ekzekutimi do t'i sillte dëm paditësit, i cili vështirë do të riparohej, kurse shtyrja nuk është në kundërshtim me interesin publik, e as që shtyrja do t'i sillte ndonjë dëm të madh palës kundërshtare përkatësisht personit të interesuar.
3. Bashkë me kërkesën për shtyrje duhet paraqitur prova, që tregon se padia është parashtruar.
4. Për shtyrje të ekzekutimit, organi kompetent nxjerr vendimin brenda tri (3) ditëve nga data e marrjes së kërkesës për shtyrje.
5. Organi nga paragrafi 2. i këtij neni mund të shtyjë ekzekutimin e aktit të kontestuar edhe për shkaqe të tjera të arsyeshme deri në vendimin definitiv gjyqësor, nëse nuk është në kundërshtim me interesin publik.
6. Paditësi mund të kërkojë edhe nga gjykata shtyrjen e ekzekutimit të aktit administrativ deri në marrjen e vendimit gjyqësor, sipas kushteve të parapara në paragrafin 2. të këtij neni.
7. Për kërkesën, gjykata vendos brenda tri (3) ditëve nga data e marrjes së kërkesës.
[...]

Neni 63
Dispozita të tjera të procedurës

Nëse ky ligj nuk përmban dispozita për procedurën në konfliktet administrative, do të zbatohen përshtatshmërisht dispozitat e ligjit për procedurën kontestimore.

LIGJI NR. 03/L-006 PËR PROCEDURËN KONTESTIMORE

Neni 160

160.1 Aktgjykimi i përpiluar me shkrim duhet ta ketë: pjesën hyrëse, dispozitivin, arsyetimin dhe udhëzimin mbi të drejtën e ankimit kundër aktgjykimit.
160.2Pjesa hyrëse e aktgjykimit përmban: emrin e gjykatës, emrin dhe mbiemrin e gjyqtarit, emrin dhe mbiemrin, vendbanimin, gjegjësisht vendqëndrimin e palëve, të përfaqësuesve të tyre ligjor dhe me prokurë, tregimin e shkurtër të objektit të kontestit dhe vlerën e tij, ditën e përfundimit të shqyrtimit kryesor, tregimin e palëve, të përfaqësuesve të tyre ligjor dhe me prokurë që kanë qenë të pranishëm në seancënpër shqyrtimin e tillë si dhe ditën kur është dhënë aktgjykimi.
160.3Dispozitivi i aktgjykimit përmban: vendimin me të cilin aprovohen apo refuzohen kërkesat e veçanta që kanë të bëjnë me çështjen kryesore dhe kërkesat aksesore, vendimin për ekzistimin apo mosekzistimine kërkesës së parashtruar me qëllim kompensimi të saj me kërkesëpadinë si dhe vendimin mbi shpenzimet procedurale.
160.4 Arsyetimi i aktgjykimit përmban: kërkesat e palëve, faktet që i kanë parashtruar dhe provat që i kanë propozuar, cilat nga faktet e tilla i ka vërtetuar, pse dhe si i ka vërtetuar ato fakte, e po që se i ka vërtetuar me anë të provave, cilat prova i ka shfrytëzuar dhe si i ka vlerësuar ato.
160.5 Gjykata posaçërisht tregon se cilat dispozita të së drejtës materiale i ka zbatuar me rastin e vendosjes mbi kërkesat e palëve. Kur është nevoja gjykata deklarohet edhe lidhur me qëndrimet e palëvepër bazën juridike të kontestit, si dhe për propozimet dhe prapësimet e tyre, për të cilat gjykata nuk ka bërë arsyetime të vendimeve që i ka dhënë me herët gjatë procesit gjyqësor.
160.6 Në pjesën arsyetuese të aktgjykimit kontumacional, aktgjykimit në bazë të pohimit, aktgjykimit në bazë të heqjes dorë nga kërkesëpadia, apo të aktgjykimit për shkak të mungesës, jepen vetëm arsyet qëe justifikojnë dhënien e aktgjykimeve të këtilla.

[...]
Neni 306

306.1 Me propozim të propozuesit të sigurimit të paraqitur me propozim për caktimin e masës së sigurimit gjykata mund ta caktojë masën e përkohshme të sigurimit pa njoftim dhe dëgjim paraprak të kundërshtarit të sigurimit, po që se propozuesi i sigurimit e bënë të besueshëm pretendimin se masa e sigurimit është e bazuar dhe urgjente dhe se me veprim ndryshe do të humbte qëllimi i masës së sigurimit.

306.2 Vendimin nga paragrafi 1 të këtij neni gjykata ia dërgon kundërshtarit të sigurimit menjëherë. Kundërshtari i sigurimit brenda afatit prej tre (3) ditësh në përgjigjen e tij mund t'i kontestojë shkaqet për caktimin e masës së përkohshme të sigurimit, e pas kësaj gjykata duhet të caktojë seancë në tri ditët e ardhshme. Përgjigja e kundërshtarit të sigurimit duhet të përmbajë pjesën arsyetuese.
306.3 Pas mbajtjes së seancës nga paragrafi 2 e këtij neni gjykata me aktvendim të veçantë e anulon aktvendimin me të cilin e ka caktuar masën e përkohshme ose e zëvendëson me një tjetër aktvendim mbi caktimin e masës së sigurimit në pajtim me nenin 307 të këtij ligji. Kundër aktvendimit të ri për caktimin e masës së sigurimit lejohet ankimi.

LIGJI NR. 03/L-209 PËR BANKËN QENDRORE TË REPUBLIKËS SË KOSOVËS

Neni 76
Imuniteti ndaj caktimit të masës së përkohshme gjyqësore

1. Asnjë ndalesë apo ekzekutim nuk mund të shqiptohet ndaj Bankës Qendrore apo pronës së saj, duke përfshirë arin, të drejtat e veçanta të tërheqjes, paratë e gatshme, paratë në llogari, depozitat ose letrat me vlerë, si dhe çdo të ardhur nga to, para shqiptimit të vendimit përfundimtar në çdo veprim ligjor të parashtruar para gjykatave të Kosovës.
2. Banka Qendrore mundet, plotësisht ose pjesërisht, të heqë dorë nga kjo mbrojtje, në mënyrë të qartë dhe me shkrim, me përjashtim të arit dhe të Drejtat e Veçanta të Tërheqjes që mbahen në llogarinë e Kosovës në Fondin Monetar Ndërkombëtar.

Neni 77
Shqyrtimet gjyqësore

1. Në çfarëdo procedure gjyqësore apo të arbitrazhit kundër Bankës Qendrore, një anëtari të organeve vendimmarrëse apo personelit të Bankës Qendrore apo një agjent i Bankës Qendrore, në lidhje më realizimin e detyrave të tyre ndaj Bankës Qendrore:
[...]
dhe 1.4. gjykata apo paneli i arbitrazhit do të jetë i autorizuar, në rastet e duhura, të caktojë dëmshpërblime monetare për palën e dëmtuar, por nuk do të ndalojë, të pezullojë, të suspendojë apo të shfuqizojë veprimet e marra nga Banka Qendrore.

LIGJI Nr. 04/L-093 PËR BANKAT INSTITUCIONET MIKROFINANCIARE DHE INSTITUCIONET FINANCIARE JOBANKARE

Neni 3
Përkufizimet

Institucion financiar jobankar (IFJB)-është personi juridik që nuk është bankë e as institucion mikrofinanciar, që është licencuar nga BQK-ja sipas këtij ligji, për t'u angazhuar në një ose më tepër nga veprimtaritë vijuese: dhënien e kredive, hyrjen në hua dhe kontrata qiradhënie

financiare-lizingu, në nënshkrimin, tregtimin, ndërmjetësimin ose shpërndarjen e letrave me vlerë, veprimin si shoqëri investuese ose këshilltar i investimeve apo ofrimin e shërbimeve të tjera financiare siç janë këmbimi valutor; kredit kartat; faktoringun, ose garancitë, ose shërbime të tjera financiare, edukuese-trajnuese, këshillëdhënëse dhe operacionale, si dhe veprimtari te tjera sipas përcaktimit nga BQK-ja;
[...]

Neni 4
Përgjegjësia e BQK-së për dhënien e licencave

1.BQK-ja ka përgjegjësi ekskluzive për dhënien e licencave për të gjitha bankat dhe regjistrimin e të gjitha Institucioneve Mikrofinanciare dhe Institucioneve Financiare Jo-bankare për lëshimin e lejeve të bankave të huaja në lidhje me themelimin e zyrave përfaqësuese.
2.Një regjistër qendror mbahet nga BQK-ja për inspektim nga publiku i cili regjistron për çdo Institucion Financiar, emrin, adresat e drejtorisë qendrore dhe degëve dhe kopjet aktuale të aktit të themelimit apo dokumentacionit të ngjashëm të themelimit dhe akteve nënligjore. Një listë e të gjitha Institucioneve Financiare, licencat ose regjistrimet e të cilave janë anuluar gjithashtu mbahet në regjistër, por largohet dokumentacioni i tyre i themelimit dhe aktet nënligjore.

[...]

PJESA XXII LIKUIDIMI VULLNETAR, LIKUIDIMI I DETYRUAR DHE ADMINISTRIMI ZYRTAR

[...]
Neni 108
Likuidimi i detyruar

Nëse BQK-ja konstaton se institucioni mikrofinanciar ose institucioni jobankar financiar është insolvent ose me arsye mund të pritet që të bëhet insolvent, BQK-ja mund të revokojë licencën e atij institucioni mikrofinanciar ose institucioni jobankar financiar dhe menjëherë merr në posedim dhe nën kontroll atë institucion mikrofinanciar ose institucion jobankar financiar përmes likuidatorit të caktuar nga BQK-ja. Kjo procedurë do të njihet si likuidim të detyruar dhe për këtë zbatohen dispozitat e këtij ligji, sidomos Pjesa XI.

Vlerësimi i pranueshmërisë së kërkesës

60. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë, të parashikuara me Ligj dhe të specifikuara më tej me Rregullore të punës.

61. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, i cili përcakton:

"1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj."

62. Gjykata gjithashtu i referohet paragrafit 4, të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] të Kushtetutës, i cili përcakton: *"Të drejtat dhe liritë themelore të parashikuara në Kushtetutë, vlejnë edhe për personat juridikë, për aq sa janë të zbatueshme".*

63. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës, në cilësinë e pronarit të institucionit financiar jo-bankar ka të drejtë të paraqesë ankesë kushtetuese, duke u thirrur në shkelje të pretenduara të të drejtave dhe lirive themelore të tij, që vlejnë për individët dhe personat juridikë (shih rastin e Gjykatës KI41/09, parashtruesi i kërkesës *Universiteti AAB-RIINVEST L.L.C.,* Aktvendim për papranueshmëri i 3 shkurtit 2010, paragrafi 14).

64. Në vazhdim, Gjykata gjithashtu shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohen me Ligj. Në lidhje me këtë, Gjykata së pari i referohet neneve, 47 (Kërkesa individuale), 48 (Saktësimi i kërkesës) dhe 49 (Afatet) të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47
(Kërkesa individuale)

"1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tija individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individi mund ta ngritë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj."

Neni 48
(Saktësimi i kërkesës)

"Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj."

Neni 49
(Afatet)

"Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajsh. Afati fillon të ecë nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor...".

65. Për sa i përket përmbushjes së këtyre kritereve, Gjykata konstaton se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar, i cili konteston një akt të një

autoriteti publik, përkatësisht Aktgjykimin, ARJ-UZVP.nr.42/2020, e 25 qershorit 2020 të Gjykatës Supreme, pasi i ka shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu i ka qartësuar të drejtat dhe liritë themelore që ai pretendon se i janë shkelur në pajtim me kërkesat e nenit 48 të Ligjit dhe e ka dorëzuar kërkesën në pajtim me afatet e përcaktuara në nenin 49 të Ligjit.

66. Në lidhje me këtë, Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës, në kërkesën e tij, pretendon shkelje të të drejtave themelore të tij të garantuara me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së; nenin 32 [E Drejta për Mjete Juridike] nenin 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 13 (E drejta për zgjidhje efektive) të KEDNJ-së; si dhe nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 1 (Mbrojtja e pronës) të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së; si dhe nenet 7, 8 dhe 10 të DUDNJ-së.

67. Bazuar në atë si më lart, Gjykata vë në pah se parashtruesi pretendon shkelje të së drejtës së tij në gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së për (i) shkak të interpretimit të gabuar të ligjit nga ana e gjykatave të rregullta, respektivisht Gjykatës Supreme dhe (ii) mungesës së arsyetimit të vendimit gjyqësor.

68. Megjithatë, në rrethanat e rastit konkret, Gjykata fillimisht i referohet pikës (b) të paragrafit (3) të rregullit 39 të Rregullores së punës, sipas së cilës, Gjykata mund të konsiderojë një kërkesë të papranueshme nëse e njëjta nuk është *ratione materiae* në pajtim me Kushtetutën.

69. Prandaj, në kontekst të kësaj të fundit, vlerësimi i këtij kriteri në rrethanat e rastit, është i rëndësishëm sepse procedurat e zhvilluara para gjykatave të rregullta, përkatësisht Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme ndërlidhet me kërkesën për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së në kuptim të nenit 22, paragrafëve 2 dhe 6 të LKA-së derisa kërkesëpadia për anulimin e këtij Vendimi është në procedurë të shqyrtimit të meritave, dhe rrjedhimisht hyn në fushëveprimin e "procedurave paraprake". Rrjedhimisht, Gjykata do të vlerësojë nëse neni 31 i Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së është i zbatueshëm në rrethanat e rastit të parashtruesit të kërkesës.

70. Në këtë kontekst specifik, Gjykata vëren se çështja e aplikueshmërisë së nenit 6 të KEDNJ-së në procedura paraprake është interpretuar nga GJEDNJ përmes praktikes së saj gjyqësore, në harmoni me të cilën Gjykata, në pajtim me nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejta e Njeriut] te Kushtetutës, është e obliguar të interpretoje të drejtat e njeriut dhe liritë themelore te garantuara me Kushtetutë.

71. Gjykata vë po ashtu në pah, se kriteret përkitazi me aplikueshmërinë e nenit 31 të Kushtetutës përkitazi me procedurat paraprake janë përcaktuar po ashtu në rastet e kësaj Gjykate, duke përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet KI122/17, me parashtrues, *Česká Exportní Banka A.S.*, Aktgjykim i 30 prillit 2018; KI150/16, parashtrues *Mark Frrok Gjokaj*, Aktgjykim i 31 dhjetorit 2018; KI81/19, parashtrues *Skender Podrimqaku*, Aktvendim për papranueshmëri i 9 nëntorit 2019; KI107/19, parashtrues *Gafurr Bytyqi*, Aktvendim për

papranueshmëri, i 11 marsit 2020. Parimet e përgjithshme të vendosura përmes këtyre vendimeve të lartcekura të Gjykatës janë bazuar në rastin e GJENDJ-së, *Micallef kundër Maltës*, Aktgjykim i 15 tetorit 2009.

72. Rrjedhimisht, për të konstatuar nëse kërkesa e parashtruesit të kërkesës është *rationae materiae* në pajtim me Kushtetutën, Gjykata fillimisht do të iu referohet parimeve të përgjithshme të përcaktuara përmes praktikës gjyqësore e GJEDNJ-së dhe asaj të Gjykatës për sa i përket aplikueshmërisë së garancive procedurale të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së në rrethanat e rastit konkret, dhe të cilat ndërlidhen me kërkesën e parashtruesit të kërkesës për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së, dhe më pas të njëjtat do t'i aplikojë në rrethanat e rastit konkret.

(i) Parimet e përgjithshme mbi aplikueshmërinë e nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6 te KEDNJ-së në procedurat paraprake

73. Gjykata fillimisht vë në pah neni 31 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ -se, në pjesën civile, zbatohet në procedurat që përcaktojnë të drejtat ose detyrimet civile (shih rastin e GJEDNJ-së: *Ringeisen kundër Austrisë*, Aktgjykim i 22 qershorit 1972, dhe shih rastin e Gjykatës, KI 122/17, parashtrues i kërkesës *Česká Exportní Banka A.S.*, të cituar më lart, paragrafi 125). Në kontekst të kësaj, Gjykata më tutje thekson se, në parim, bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, "procedurat paraprake", si ato që kanë të bëjnë me dhënien e një mase të përkohshme/masë të sigurisë, nuk konsiderohen që përcaktojnë të "drejta dhe detyrime civile" dhe për këtë arsye, në parim, nuk hynë në kuadër të fushëveprimit të mbrojtjes së tillë të nenit 6 të KEDNJ-së (shih rastin e GJEDNJ-së *Micallef kundër Maltës*, cituar më lart, paragrafi 75 dhe referencat e përdorura në të, shih rastin KI122/17, parashtrues i kërkesës *Česká Exportní Banka A.S.*, paragrafi 126).

74. Megjithatë, përmes Aktgjykimit *Micallef kundër Maltës*, GJEDNJ kishte ndryshuar dhe konsoliduar qëndrimin e saj të mëparshëm përkitazi me mos aplikueshmërinë e garancive procedurale të nenit 6 të KEDNJ-së në "procedurat paraprake".

75. Përmes këtij Aktgjykimi, GJEDNJ vlerësoi si në vijim:

> *"79. Përjashtimi i masave të përkohshme nga fushëveprimi i nenit 6 deri tani është justifikuar me faktin që ato, në parim, nuk përcaktojnë detyrime dhe të drejta civile. Megjithatë, në kushtet kur shume Shteteve Kontraktuese u duhet te përballen me një akumulim te konsiderueshëm çështjesh për shkak te mbingarkesës së sistemeve te tyre të drejtësisë, gjë që çon në procese të tej zgjatura, vendimi i një gjyqtari për një urdhër ndalues shpesh ndodh që është i barasvlefshëm me një vendim për themelin e çështjes për një kohë të konsiderueshme, nganjëherë edhe përgjithmonë. Rrjedhimisht, shumë herë ndodh që procedurat për masa provizore dhe ato në lidhje me veprimin ligjor kryesor vendosin për të njëjtat "detyrime dhe të drejta civile" dhe japin të njëjtat efekte afat-gjata apo edhe të përhershme."* (shih rastin e GJEDNJ-se: *Micallef kundër Maltës*, kërkesa nr. 17056/06, Aktgjykim, [DHM], 15 tetor 2009, paragrafi 79)".

76. Bazuar në këtë Aktgjykim të GJEDNJ-së, Gjykata vëren se jo të gjitha masat e sigurisë/masat e përkohshme përcaktojnë të drejtat ose detyrimet civile dhe në mënyrë që neni 6 i KEDNJ-së të konsiderohet i zbatueshëm, GJEDNJ përcaktoi kriteret mbi bazën e të cilave duhet të vlerësohet aplikueshmëria e nenit 6 të KEDNJ-së në "proceduarat paraprake" (shih, rastin e GJEDNJ-së, *Micallef kundër Maltës*, cituar më lart, paragrafët 83-86).

77. Sipas kritereve të përcaktuar në rastin *Micallef kundër Maltës*, të cilat kritere edhe kjo Gjykatë i pranoi përmes praktikës gjyqësore, së pari, e drejta në fjalë duhet të jetë "civile" si në shqyrtimin gjyqësor ashtu edhe ne procedurat lidhur me masën e sigurisë, brenda kuptimit autonom të këtij nocioni sipas nenit 6 të KEDNJ-së (shih, në këtë kontekst, rastin e GJEDNJ-së, *Micallef kundër Maltës*, cituar më lart, paragrafi 84 dhe referencat e përmendura aty, si dhe shih rastet e Gjykatës KI122/17, parashtrues *Česká Exportní Banka A.S.*, të cituar më lart, paragrafi 130; KI81/19, parashtrues *Skender Podrimqaku*, të cituar më lart, paragrafi 47; dhe KI107/19, parashtrues *Gafurr Bytyqi*, të cituar më lart, paragrafi 53). Së dyti, kjo procedurë duhet të përcaktojë në mënyrë efektive të drejtën civile përkatëse (shih rastin e GJEDNJ-së, *Micallef kundër Maltës*, cituar më lart, paragrafi 85 dhe referencat e përmendura aty, si dhe shih rastet e Gjykatës, KI122/17, parashtrues *Česká Exportní Banka A.S.*, të cituar më lart, paragrafi 131 dhe KI81/19, parashtrues *Skender Podrimqaku*, të cituar më lart, paragrafi 48 dhe KI107/19, parashtrues *Gafurr Bytyqi,* të cituar më lart, paragrafi 53).

78. Rrjedhimisht, Gjykata duhet të vlerësoj në vijim, nëse këto dy kritere, janë të përmbushura në rrethanat e rastit konkret, duke mundësuar për pasojë, aplikueshmërinë e garancive procedurale të përcaktuara përmes nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

(ii) Zbatimi i parimeve të lartcekura në rrethanat e parashtruesit të kërkesës

79. Gjykata rikujton që rrethanat e rastit të parashtruesit të kërkesës i referohen Vendimit të BQK-së përmes të cilit ishte revokuar licenca [nr. 07 – 04/2018] e lëshuar për parashtruesin e kërkesës, dhe përmes të cilit Vendim ishte vendosur që atij t'i revokohet regjistrimi i datës 26 shkurt 2018 si institucion financiar jo-bankar dhe ndaj tij të hapen procedurat e likuidimit bazuar në Ligjin për Bankat.

80. Mundësia e inicimit të procedurave gjyqësore përkitazi me Vendimin e BQK-së, si vendim administrativ është po ashtu e përcaktuar përmes ligjeve dhe rregullave të cituara, përkatësisht dispozitave të LKA-së që rregullojnë procedurën e konfliktit administrativ. Mjetet juridike të përcaktuar me dispozita e LKA-së i mundësojnë parashtruesit të kërkesës kontestimin e Vendimit të BQK-së përkitazi me revokimin e licencës për ushtrimin e veprimtarisë si institucion financiar, duke rezultuar kështu në ekzistimin e një të drejtë civile.

81. Rrjedhimisht, qëllimi i kërkesës për shtyrje të ekzekutimit të Vendimit të BQK-së në rastin konkret, është që të paktën për një periudhë të caktuar kohore të sigurojë të njëjtën të drejtë që kontestohet edhe në procedurë administrative përkitazi me meritat e rastit. Në këtë kontekst, paragrafi 6 i nenit 22 të LKA-së përcakton që "*Paditësi mund të kërkojë edhe nga gjykata shtyrjen e ekzekutimit*

të aktit administrativ deri në marrjen e vendimit gjyqësor, sipas kushteve të parapara në paragrafin 2. të këtij neni".

82. Prandaj, bazuar në atë si më lartë, Gjykata gjen se kriteri i parë për aplikueshmërinë e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, në procedurat përkatëse paraprake është i përmbushur.

83. Në vijim, Gjykata më tej vëren se në rrethanat e parashtruesit të kërkesës, kërkesa për shtyrje të ekzekutimit të Vendimit të BQK-së është përcaktues për këtë të drejtë sepse i njëjti është mekanizmi i vetëm i mundshëm për parashtruesin e kërkesës për të pezulluar ndalimin e ushtrimit të veprimtarisë si institucion financiar dhe procedurës së likuidimit. Rrjedhimisht, Gjykata gjen se edhe kriteri i dytë për aplikueshmërinë e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, në procedurat përkatëse paraprake, është i përmbushur.

84. Prandaj, Gjykata konstaton që në rrethanat e të parashtruesit të kërkesës, bazuar në praktikën e saj gjyqësore dhe atë të GJEDNJ-së, janë plotësuar kriteret për aplikueshmërinë e garancive procedurale të përcaktuara në nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

85. Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se kërkesa e parashtruesit të kërkesës është *rationae materie* në pajtim më Kushtetutën.

86. Për sa i përket përmbushjes së kritereve të tjera të pranueshmërisë të përcaktuara me Kushtetutë dhe Ligj e të elaboruara më lart, Gjykata konstaton se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar i cili konteston një akt të një autoriteti publik, përkatësisht Aktgjykimin ARJ-UZVP.nr.42/2020, të 25 qershorit 2020 të Gjykatës Supreme dhe i ka shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu i ka sqaruar të drejtat dhe liritë themelore që pretendon se i janë shkelur, në pajtim me kërkesat e nenit 48 të Ligjit dhe e ka dorëzuar kërkesën në pajtim me afatet e përcaktuara në nenin 49 të Ligjit.

87. Gjykata konstaton se kërkesa e parashtruesit të kërkesës gjithashtu plotëson kriteret e pranueshmërisë të përcaktuara përmes paragrafit (1) të rregullit 39 të Rregullores së punës. E njëjta nuk mund të shpallet e papranueshme mbi bazën e kushteve të përcaktuara përmes paragrafit (3) të rregullit 39 të Rregullores së punës.

Meritat e kërkesës

88. Gjykata, fillimisht rikujton se objekt i shqyrtimit të kërkesës është procedura paraprake, e iniciuar nga parashtruesi i kërkesës në Gjykatën Themelore bazuar në nenin 22, paragrafët 2 dhe 6 të LKA-së, në të cilën procedurë është kërkuar shtyrja e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së deri në përfundimin e shqyrtimit të kërkesëpadisë së tij për anulimin e të njëjtit vendim.

89. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës përmes licencës së BQK–së ishte regjistruar si institucion financiar jo-bankar për dhënien e kredive. Si rezultat i Vendimit [Nr.77-32/2019], BQK, më 6 dhjetor 2019 kishte revokuar licencën e parashtruesit të kërkesës me arsyetimin se parashtruesi i kërkesës ka aplikuar

norma efektive të interesit për kredi dukshëm më të larta se norma efektive e paraqitur në planin e biznesit të paraqitur në BQK. Kundër Vendimit të BQK-së, parashtruesi i kërkesës në procedurë administrative kishte parashtruar kërkesëpadi për anulimin e vendimit dhe të njëjtën kohë në bazë të paragrafëve 2 dhe 6 të nenit 22 të LKA-së kishte paraqitur edhe kërkesë për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së. Gjykata Themelore kishte refuzuar kërkesën e tij për shtyrje të ekzekutimit të Vendimit duke aplikuar kriteret e paragrafëve 2 dhe 6 të nenit 22 të LKA-së, në të cilin rast kishte konstatuar se parashtruesi i kërkesës nuk kishte dëshmuar se (i) ekzekutimi i Vendimit deri në vendosjen e meritave të rastit para gjykatave atij do t'i sillte dëm të madh dhe të pariparueshëm dhe se (ii) shtyrja e ekzekutimit të Vendimit nuk do të ishte në kundërshtim me interesin publik. Si rezultat i ankesës së tij ndaj Aktvendimit të dytë A.nr. 3029/2019 , të 3 shkurtit 2020 të Gjykatës Themelore, Gjykata e Apelit kishte vërtetuar konstatimin e Gjykatës Themelore përkitazi me mospërmbushjen e kritereve të nenit 22 të LKA-së për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së, dhe duke aplikuar edhe nenin 76 të Ligjit për BQK-në kishte refuzuar ankesën e parashtruesit të kërkesës si të pabazuar. Në fund, pas kërkesës së parashtruesit të kërkesës për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor, gjegjësisht Aktvendimit të Gjykatës së Apelit, të parashtruar në Gjykatën Supreme, kjo e fundit refuzoi kërkesën e tij si të pabazuar dhe vërtetoi konstatimin e Gjykatës së Apelit.

90. Parashtruesi i kërkesës i konteston konstatimet e Gjykatës Supreme duke pretenduar shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së; nenin 32 [E Drejta për Mjete Juridike] dhe nenin 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 13 (E drejta për zgjidhje efektive) të KEDNJ-së; si dhe nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës në ndërlidhje me nenin 1 (Mbrojtja e pronës) të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së; dhe nenet 7, 8 dhe 10 të DUDNJ-së.

I. Përkitazi me pretendimin për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së

91. Gjykata fillimisht rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon shkelje të së drejtës së tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së si rezultat (i) i "zbatimit të gabuar të ligjit" dhe (ii) mosarsyetimit të vendimit gjyqësor. Në kontekst të pretendimit të tij për "zbatim të gabuar të ligjit", parashtruesi i kërkesës specifikon se Gjykata Supreme në mënyrë të gabuar ka zbatuar nenin 76 të Ligjit për BQK-në, duke arsyetuar se kjo dispozitë nuk është e aplikueshme në rastin konkret.

92. Në këtë aspekt, Gjykata fillimisht thekson se e drejta për një gjykim të drejtë dhe të paanshëm e garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së dhe zbatimi i saj, është interpretuar gjerësisht nga GJEDNJ përmes praktikës së saj gjyqësore.

93. Rrjedhimisht, sa i përket interpretimit të pretendimeve për shkeljen e së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm si rezultat i "aplikimit dhe interpretimit qartazi të gabuar të ligjit" dhe mosarsyetimit të vendimit gjyqësor, Gjykata do t'i referohet praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së. Për këtë qëllim, në vijim, Gjykata fillimisht (i) do t'i shtjellojë parimet e përgjithshme përkitazi me "*aplikimin dhe*

interpretimit qartazi të gabuar të ligjit" përmes neneve të lartcekura të Kushtetutës dhe KEDNJ-së; dhe me pas, (ii) do t'i aplikojë të njëjtat në rrethanat e rastit konkret, për të vazhduar më pas edhe me shqyrtimin dhe elaborimin e pretendimit të tij për mosarsyetim të vendimit gjyqësor.

(i) Parimet e përgjithshme përkitazi me aplikimin në mënyrë qartazi të gabuar apo arbitrar të ligjit

94. Gjykata thekson se sa i përket interpretimit të pretendimeve për shkeljen e së drejtës në gjykim të drejtë dhe të paanshëm si rezultat i *"interpretimit dhe zbatimit qartazi të gabuar te ligjit"*, ajo do t'i referohet praktikës së saj gjyqësore dhe asaj të GJEDNJ-së.

95. Duke u ndërlidhur me pretendimet në rastin konkret, Gjykata fillimisht thekson se si rregull i përgjithshëm, pretendimet për interpretimin e gabuar të ligjit që pretendohet të jetë bërë nga gjykatat e rregullta, kanë të bëjnë me fushën e ligjshmërisë dhe si të tilla, nuk janë në juridiksionin e Gjykatës, dhe për këtë arsye, ne parim, Gjykata nuk mund t'i shqyrtojë ato, (shih rastet e Gjykatës: KI06/17, parashtrues *L.G. dhe pesë të tjerët,* Aktvendim për papranueshmëri, i 25 tetorit 2016, paragrafi 36; KI122/16, parashtrues *Riza Dembogaj*, Aktgjykim i 30 majit 2018, paragrafi 56; KI75/17, parashtrues *X*, Aktvendim për Papranueshmëri, i 6 dhjetorit 2017; KI154/17 dhe KI05/18, parashtrues te kërkesës, *Basri Deva, Afërdita Deva dhe Shoqëria me përgjegjësi të kufizuar "Barbas"*, Aktvendim për papranueshmëri i 28 gushtit 2019, paragrafi 60; KI119/19, parashtrues: *Agjencia Kosovare e Privatizimit (AKP)* Aktvendimin për papranueshmëri i 2 shtatorit 2020, paragrafi 58).

96. Megjithatë, Gjykata, thekson se praktika gjyqësore e GJEDNJ-së dhe ajo e Gjykatës gjithashtu përcaktojnë rrethana nën të cilat duhet të bëhen përjashtime nga ky qëndrim. GJEDNJ ka theksuar se përderisa autoritet vendore, përkatësisht e në rrethanat konkrete gjykatat, kane detyrë primare të zgjidhin problemet rreth interpretimit të legjislacionit; roli i Gjykatës është që të sigurohet apo të verifikojë që efektet e këtij interpretimi të jenë në pajtueshmëri me KEDNJ-në (shih rastin e GJEDNJ-së, *Miragall Escolano dhe te tjerët kundër Spanjës*, Aktgjykim i 25 majit 2000, paragrafët 33-39; si dhe shih rastin e Gjykatës KI119/19, parashtrues: *Agjencia Kosovare e Privatizimit (AKP)* Aktvendimin për papranueshmëri i 2 shtatorit 2020, paragrafi 61). Rrjedhimisht, Gjykata ka theksuar se është kryesisht roli i gjykatave të rregullta që të merren me çështjen e interpretimit të ligjit, përderisa roli i Gjykatës Kushtetuese është që të verifikojë nëse pasojat e një interpretimi të tillë janë në pajtim me Kushtetutën (shih rastin e cituar më lartë KI75/17, parashtrues X, paragrafi 58).

97. Në këtë kuptim, Gjykata në pajtim me praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së ka theksuar se edhe pse roli i Gjykatës është i kufizuar në aspektin e vlerësimit të interpretimit të ligjit, ajo duhet të sigurohet dhe të ndërmarrë masa kur vëren se një gjykatë ka aplikuar ligjin në mënyrë qartazi të gabuar në një rast specifik e që mund të ketë rezultuar në *"konkluzione arbitrare"* apo *"qartazi të paarsyeshme"* për parashtruesin përkatës (shih rastet e GJEDNJ-së, *Anheuser-Busch Inc.*, Aktgjykim, paragrafi 83, *Kuznetsov dhe të tjerët kundër Rusisë*, nr.

184/02, paragrafët 70-74 dhe 84; *Păduraru kundër Rumanisë*, nr. 63252/00, paragrafi 98; *Sovtransavto Holding kundër Ukrainës*, kërkesa nr. 48553/99, paragrafët 79, 97 dhe 98; *Beyeler kundër Italisë* [GC], kërkesa nr. 33202/96, paragrafi 108; *Koshoglu kundër Bulgarisë*, Aktgjykim i 10 majit 2007, paragrafi 50; shih gjithashtu, rastin e cituar më lart KI122/16, parashtrues *Riza Dembogaj*, paragrafi 57;rastet KI154/17 dhe 05/18, parashtrues *Basri Deva, Aferdita Deva dhe Shoqëria me Përgjegjësi të Kufizuar "BARBAS"*, paragrafët 60 deri në 65; si dhe rastin KI121/19, parashtrues *Ipko Telecomunications,* Aktvendim për papranueshmëri i 29 korrikut 2020, paragrafi 58, dhe referencat e përdorura aty).

98. Tutje, GJEDNJ në praktikën e saj gjyqësore në kontekst të nenit 6 të KEDNJ-së, gjegjësisht në rastin *Barać dhe të tjerët kundër Malit të Zi konstatoi* shkelje sepse vendimi për të drejtën për kompensim për parashtruesin në këtë rast ishte nxjerrë nga gjykatat bazuar në ligjin i cili nuk ishte në fuqi, dhe i cili ishte shpallur paraprakisht jokushtetues (shih rastin e GJEDNJ-së *Barać dhe të tjerët kundër Malit të Zi*, nr. 47974/06, Aktgjykim i 13 dhjetorit 2011, paragrafët 30 deri 34). Në anën tjetër, në rastin *Anđelković kundër Serbisë,* GJEDNJ gjeti shkelje sepse duke qenë se legjislacioni për të drejtën e punës kishte përcaktuar qartë rastet në të cilat një punëtor ka të drejtë të kërkojë kompensimin në emër të pushimit vjetor, gjykata e shkallës së dytë, në mënyrë arbitrare kishte ndryshuar vendimin e gjykatës së shkallës së parë dhe i kishte mohuar parashtruesit përkatës këtë të drejtë, përmes një arsyetimi pa asnjë bazë ligjore (shih rastin e GJEDNJ-së, *Anđelković kundër Serbisë,* nr. 1401/08, Aktgjykim i 9 prillit 2013, paragrafët 24-29, dhe referencat aty).

(ii) Aplikimi i këtyre parimeve në rrethanat e parashtruesit të kërkesës

99. Në kuadër të aplikimit të parimeve të vendosura nga GJEDNJ dhe të pranuara nga Gjykata përmes praktikës së saj gjyqësore përkitazi me aplikimin apo interpretimin qartazi të gabuar të ligjit, Gjykata fillimisht rikujton që parashtruesi i kërkesës pretendon se Gjykata e Apelit dhe ajo Supreme në mënyrë të gabuar kanë aplikuar nenin 76 [Imuniteti ndaj caktimit të masës së përkohshme gjyqësore] të Ligjit për BQK-në, duke rezultuar sipas tij në shkelje të të drejtës së të tij për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

100. Parashtruesi i kërkesës, në mënyrë specifike pretendon se Gjykata Supreme ka trajtuar kërkesën për shtyrje të ekzekutimit të vendimit siç është përcaktuar me paragrafin 6 të nenit 22 të LKA-së dhe *"Imunitetin ndaj caktimit të masës së përkohshme gjyqësore"* të përcaktuar me nenin 76 të Ligjit për BQK-në si të njëjta apo të zëvendësueshme. Në vijim të kësaj, parashtruesi i kërkesës nënvizon se "ndalesat" i atribuohen dispozitave të LPK-së, ndërsa "ekzekutimet" i atribuohen dispozitave të LPP-së dhe për pasojë, Gjykata Supreme gjithashtu ka arritur në konstatim të gabuar lidhur me subjektin që i drejtohet.

101. Në këtë aspekt, Gjykata sërish rikujton procedurën e zhvilluar pranë gjykatave të rregullta, e cila procedurë paraprake ishte iniciuar me kërkesën e parashtruesit të kërkesës për shtyrje të ekzekutimit të Vendimit të BQK-së, si vendim administrativ në bazë të nenit 22 të LKA-së.

102. Në këtë kontekst, Gjykata vlerëson se baza e shqyrtimit të kërkesës për shtyrje të ekzekutimit të Vendimit të BQK-së, pranë Gjykatës Themelore ishte neni 22 i LKA-së, paragrafët 2 dhe 6, e cila dispozitë përcakton kriteret që duhet plotësuar në mënyrë që gjykata të lejojë shtyrjen e ekzekutimit të një vendimi administrativ, siç është rasti me Vendimin e BQK-së.

103. Në vijim dhe në kontekst të kësaj, paragrafët 2 dhe 6 të nenit 22 të LKA-së, përcaktojnë që:

> *[...]*
> *2. Me kërkesën e paditësit, organi, akti i të cilit ekzekutohet, gjegjësisht organi që është kompetent për ekzekutim, mund ta shtyjë ekzekutimin deri në vendimin definitiv gjyqësor, nëse ekzekutimi do t'i sillte dëm paditësit, i cili vështirë do të riparohej, kurse shtyrja nuk është në kundërshtim me interesin publik, e as që shtyrja do t'i sillte ndonjë dëm të madh palës kundërshtare përkatësisht personit të interesuar.*
> *[...]*
>
> *6. Paditësi mund të kërkojë edhe nga gjykata shtyrjen e ekzekutimit të aktit administrativ deri në marrjen e vendimit gjyqësor, sipas kushteve të parapara në paragrafin 2. të këtij neni.*

104. Në rastin konkret, Gjykata Themelore përmes Aktvendimit të saj të dytë A.nr. 3029/2019, të 3 shkurtit 2020, në procedurë të rivendosjes duke iu referuar nenit 22, paragrafëve 2 dhe 6 të LKA-së arsyetoi se parashtruesi i kërkesës nuk e ka bërë të besueshme me provat që gjenden në shkresat e lëndës, se Vendimi i BQK-së: (i) do t'i shkaktojë dëm i cili vështirë do të riparohej dhe se (ii) shtyrja nuk është në interes publik apo që shtyrja nuk do t'i sillte ndonjë dëm palës kundërshtare.

105. Gjykata më tej rikujton se Gjykata e Apelit, përmes Aktgjykimit AA. Nr. 164/2020, refuzoi ankesën e parashtruesit të kërkesës si të pabazuar dhe vërtetoi Aktvendimin e Gjykatës Themelore. Në këtë rast, Gjykata e Apelit specifikoi se Gjykata Themelore konstatimin e saj për refuzimin e kërkesës për shtyrje të Vendimit të BQK-së e ka bazuar në mosplotësimin e kritereve të përcaktuara në paragrafin 2 të nenit 22 të LKA-së. Në vijim, Gjykata e Apelit, në Aktvendimin e saj i referohet edhe nenit 76 të Ligjit për BQK-në duke konstatuar se ankesa e parashtruesit të kërkesës është e pabazuar "*E gjithë kjo për arsye se me Ligjin Nr. 03/L-209 për Bankën Qendrore të Republikës së Kosovës është përcaktuar Imuniteti ndaj caktimit të masës së përkohshme gjyqësore, ndaj të padituës ngase me nenin 76 të të njëjtit ligj përcaktohet se* "1. *Asnjë ndalesë apo ekzekutim nuk mund të shqiptohet ndaj Bankës Qendrore apo pronës se saj, duke përfshirë arin, të drejtat e veçanta të tërheqjes, paratë e gatshme, paratë në llogari, depozitat ose letrat me vlerë, dhe çdo të ardhur nga to, para shqiptimit të vendimit përfundimtar në çdo veprim ligjor të parashtruar para gjykatave te Kosovës. 2. Banka Qendrore mundet, plotësisht ose pjesërisht, të heqë dore nga çdo mbrojtje, në mënyrë të qarte dhe me shkrim, me përjashtim të arit dhe të Drejtat e Veçanta të Tërheqjes që mbahen në llogarinë e Kosovës në Fondin Monetar Ndërkombëtar*". Rrjedhimisht, Gjykata e Apelit përfundoi se "*Andaj duke u bazuar ne dispozitën e lartcekur në procedure gjyqësore ndaj*

të paditurës [Bankës Qendrore] nuk mund të shqiptohet asnjë masë e sigurisë në raport me aktivitetin e cekur si në dispozitën më lartë".

106. Në kontekst të arsyetimit të Gjykatës së Apelit, Gjykata rikujton konkludimin e dhënë në këtë Aktvendim, përmes së cilit u konstatua se Gjykata Themelore drejtë ka zbatuar dispozitat procedurale dhe materiale me rastin e refuzimit të kërkesës, dhe në vijim po ashtu shtoi se" [...] *për të mbështetur këtë qëndrim juridik të shkallës së parë, kjo gjendje faktike bazohet edhe në nenin 76 të Ligjit nr. 03/L-209 për Bankën Qendrore të Republikës së Kosovës, dhe se nuk është cenuar ligji në dem të paditësit me rastin e refuzimit të propozimit për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit të kundërshtuar".*

107. Në vijim të kësaj, Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij për rishqyrtim të vendimit gjyqësor të parashtruar në Gjykatën Supreme, ndër të tjera, kishte ngritur edhe çështjen e zbatimit të nenit 76 të Ligjit për BQK nga Gjykata e Apelit në Aktvendimin e saj. Në këtë kontekst, parashtruesi i kërkesës kishte specifikuar se Gjykata e Apelit në mënyrë të gabuar ka zbatuar nenin 76 të Ligjit për BQK-në duke theksuar se *"Një interpretim i tillë i kësaj dispozite është tërësisht i gabuar dhe nuk përkon as me frymën e Ligjit për BQK-në si tërësi, e as më përmbajtjen e dispozitës në fjalë në veçanti"*, duke vazhduar se nga leximi i kësaj dispozite *"[...] ndalesat dhe ekzekutimet në fjalë nuk mund të shqiptohen ndaj BQK-së dhe aseteve të saj, kurse në rastin konkret kërkesa për shtyerjen e ekzekutimit të vendimit është propozuar të drejtohet ndaj procesit të likuidimit të Monego pra që ky proces të ndalohet deri në marrjen e vendimit përfundimtar"*. Në lidhje me këtë, parashtruesi i kërkesës në vijim specifikoi se përmes Aktvendimit të Gjykatës së Apelit është ngatërruar objekti i çështjes, gjegjësisht sipas tij *"Neni 76 i Ligjit për BQK-në vije në shprehje në raste kur ndaj Republikës së Kosovës apo ndaj BQK-së ekzistojnë pretendime nga palë të treta dhe mbi asetet e këtyre të fundit propozohet të vendoset masa e përkohshme"*.

108. Gjykata, në vijim i referohet edhe Aktgjykimit të kontestuar të Gjykatës Supreme, përmes së cilit kjo e fundit e kishte zbatuar nenin 22, paragrafët 2 dhe 6 të LKA-së dhe i ishte referuar nenit 76 të Ligjit për BQK-në dhe kishte vërtetuar se:

> *"[...] gjykata e shkallës së dytë ka bërë aplikimin e drejtë duke e refuzuar si të pabazuar ankesën e paditësit dhe duke e vërtetuar aktvendimin e shkallës së parë me të cilin është refuzuar propozimi i paditësit. Kjo Gjykatë vlerëson se gjykata e shkallës së dytë në mënyrë të plotë dhe të drejtë ka zbatuar dispozitat e Ligjit, dispozitat e procedurës administrative, ato të Ligjit për Konfliktin Administrativ."*

109. Bazuar në atë si më sipër, Gjykata vëren se neni 22 i LKA-së, përkatësisht paragrafët 2 dhe 6 kishin qenë bazë e shqyrtimit dhe vendimmarrjes së Gjykatës Themelore. Dispozitat e nenit 22 të LKA-së, përkatësisht paragrafët 2 dhe 6 po ashtu ishin zbatuar edhe përmes vendimeve të Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Supreme. Dhe për pasojë, Gjykata e Apelit dhe në fund edhe Gjykata Supreme respektivisht, kishin vërtetuar edhe konstatimet e Gjykatës Themelore përkitazi me interpretimin dhe zbatimin e nenit 22 të LKA-së në procedurën paraprake në rastin e parashtruesit të kërkesës.

110. Gjykata përsërit se në raste të nxjerrjes së vendimeve administrative sipas nenit 22 të LKA-së palët mund të parashtrojnë kërkesë për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit duke plotësuar kriteret e përcaktuara me paragrafët 2 dhe 6. Bazuar në këto dispozita, barra e të provuarit në këto raste bie mbi palën e cila kërkon shtyrjen e ekzekutimit të vendimit. Rrjedhimisht, dhe në rastin konkret, parashtruesi i kërkesës në mënyrë kumulative do duhej të i plotësonte kushtet, në mënyrë që një kërkesë e tillë të aprovohej.

111. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës në esencë për aplikimin e nenit 76 të Ligjit për BQK-në, pretendon zbatim të gabuar të këtij neni për shkak të (i) përmbajtjes së këtij neni dhe (ii) subjektit që i është drejtuar. Përkitazi me të parën, parashtruesi i kërkesës thekson se "ndalesat" e "ekzekutimet" vlejnë për masat e përkohshme sipas procedurës kontestimore, dhe ekzekutimet i referohen procedurës përmbarimore, ndërsa përkitazi me të dytën, thekson se neni 76 i Ligjit për BQK-në i referohet BQK-së, e jo parashtruesit të kërkesës.

112. Gjykata po ashtu rikujton komentet e BQK-së, e cila thekson se parashtruesi i kërkesës po kërkon *"që të shtyhet ekzekutimi i Vendimit Nr.77-32/2019, të datës 06.12.2019, të BQK-së për Revokimin e regjistrimit të Institucionit Financiar jobankar "Monego" SH.P.K. deri në marrjen e vendimit gjyqësor"*. Rrjedhimisht, sipas BQK-së, bazuar në nenin 76 të Ligjit për BQK-në, në procedurë gjyqësore, ndaj saj, nuk mund të shqiptohet asnjë masë e sigurisë. Më tej, BQK, në komentet e saj po ashtu i referohet edhe nenit 77, paragrafit 4 të Ligjit për BQK-në, duke theksuar se *"Për më tepër, duke pas parasysh rëndësinë e ruajtjes së stabilitetit financiar në vend, vet neni 77 (4) i Ligjit nr. 03/L-209 për BQK, ka paraparë se "ne çfarëdo procedure gjyqësore apo të arbitrazhit kundër Bankës Qendrore, gjykata apo paneli i arbitrazhit nuk do te ndaloje, të pezullojë, të suspendojë apo të shfuqizojë veprimet e marra nga Banka Qendrore"*.

113. Megjithatë, bazuar në elaborimin si më sipër, Gjykata konsideron se çështja parësore në këtë rast është konstatimi i gjykatave të rregullta nëse parashtruesi i kërkesës ka plotësuar kriteret e përcaktuara sipas paragrafëve 2 dhe 6 të nenit 22 të LKA-së në mënyrë që gjykatat të vendosin për shtyrjen e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së. Prandaj, në lidhje me pretendimin e ngritur të parashtruesit të kërkesës përkitazi me nenin 76 të Ligjit për BQK-në, Gjykata konsideron se fakti që Gjykata e Apelit dhe ajo Supreme në këtë procedurë paraprake përveç zbatimit të nenit 22 të LKA-së i janë referuar edhe nenit 76 të Ligjit për BQK-në, vetëm referimi në nenin 76 të BQK-së nuk ka rezultuar në konkluzione arbitrare.

114. Rrjedhimisht, Gjykata rithekson se vendimi dhe konstatimi i gjykatave të rregullta për refuzimin e shtyrjes së ekzekutimit të Vendimit të BQK-së është bazuar në radhë të parë në vlerësimin e kritereve të nenit 22 të LKA-së, dhe rrjedhimisht referenca edhe në nenin 76 të Ligjit për BQK-në nga Gjykata e Apelit, nuk e ka penguar këtë gjykatë dhe më pas edhe Gjykatën Supreme të konstatojë se nuk janë plotësuar kriteret e përcaktuara me nenin 22 të LKA-së për shtyrje të ekzekutimit të Vendimit.

115. Përfundimisht, bazuar në elaborimin si më sipër dhe duke aplikuar parimet e praktikës së Gjykatës dhe asaj të GJEDNJ-së përkitazi me interpretimin dhe aplikimin qartazi të gabuar të ligjit, Gjykata konsideron se interpretimi dhe aplikimi i dispozitave ligjore relevante të përcaktuara me LKA në këtë rast, dhe referimi si mbështetje edhe në nenin 76 të Ligjit për BQK-në, nuk mund të ketë rezultuar në "*konkluzione arbitrare*" apo "*qartazi të paarsyeshme*" për parashtruesin e kërkesës. Kjo për arsye se Gjykata konsideron se konstatimet dhe konkluzionet e gjykatave të rregullta në këtë procedurë paraprake dhe të cilat në mënyrë specifike i referohen kërkesës së parashtruesit për shtyrje të ekzekutimit të Vendimit të BQK-së mbështeten në radhë të parë në vlerësimin e tyre për plotësim të kritereve të përcaktuar në nenin 22, paragrafëve 2 dhe 6 të LKA-së.

116. Në dritën e të lartcekurave, Gjykata konsideron se nuk është dëshmuar që ka arbitraritet në interpretimin e dhënë nga gjykatat e rregullta në këtë procedurë paraprake, përfshirë edhe Gjykatën Supreme me rastin e refuzimit të kërkesës së parashtruesit për rishqyrtim të vendimit gjyqësor.

117. Rrjedhimisht, Gjykata konstaton se Aktgjykimi ARJ-UZVP.nr. 42/2020, i 25 qershorit 2020, i Gjykatës Supreme përkitazi me interpretimin dhe aplikimin e ligjit, nuk përbën shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

118. Në vijim, Gjykata do të shtjellojë edhe pretendimet e parashtruesit të kërkesës për mosarsyetim të vendimit gjyqësor.

Përkitazi me pretendimin për mosarsyetim të vendimit gjyqësor

119. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij pretendon mungesë të arsyetimit të Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, duke specifikuar se kjo e fundit nuk është përgjigjur në pretendimet e tij specifike përkitazi me aplikimin e nenit 76 të Ligjit për BQK-në. Prandaj, Gjykata gjatë shqyrtimit dhe elaborimit të këtij pretendimi së pari do t'i shtjellojë parimet e përgjithshme përkitazi me të drejtën për arsyetim të vendimit gjyqësor, për të vazhduar me aplikimin e këtyre parimeve në rrethanat e rastit konkret.

(i) Parimet e përgjithshme lidhur me arsyetimin e vendimeve gjyqësore

120. Përkitazi me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata fillimisht thekson se ajo tashmë ka një praktikë të konsoliduar gjyqësore. Kjo praktikë është ndërtuar duke u bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së (përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet *Hadjianastassiou kundër Greqisë*, Aktgjykim i 16 dhjetorit 1992; *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994; *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, Aktgjykimi i 19 shkurtit 1998; *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Aktgjykimi i 21 janarit 1999; *Hirvisaari kundër Finlandës*, Aktgjykim i 27 shtatorit 2001; *Suominen kundër Finlandës*, Aktgjykim i 1 korrikut 2003; Buzescu kundër Rumanisë, Aktgjykim i 24 majit 2005; *Pronina kundër Ukrainës*, Aktgjykim i 18 korrikut 2006; dhe *Tatishvili kundër Rusisë*, Aktgjykimi i 22 shkurtit 2007. Për më tepër, parimet themelore sa i përket të

drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor janë elaboruar po ashtu në rastet e kësaj Gjykate, duke përfshirë por duke mos u kufizuar në KI22/16, parashtrues *Naser Husaj,* Aktgjykim i 9 qershorit 2017; KI97/16, parashtrues *IKK Classic,* Aktgjykim i 9 janarit 2018; KI143/16, parashtrues *Muharrem Blaku dhe të tjerët,* Aktvendim për papranueshmëri i 13 qershorit 2018; KI87/18, parashtrues i kërkesës *IF Skadiforsikring,* Aktgjykim, i 27 shkurtit 2019, dhe KI24/17, parashtrues *Bedri Salihu,* Aktgjykim, i 27 majit 2019, KI35/18, parashtrues *Bayerische Versicherungsverbrand,* Aktgjykim, i 11 dhjetorit 2019; si dhe rastin e Gjykatës KI230/19, parashtrues *Albert Rakipi,* Aktgjykim i 9 dhjetorit 2020, paragrafi 135).

121. Në parim, Gjykata thekson se garancitë e mishëruara në nenin 6 të KEDNJ-së përfshijnë detyrimin që gjykatat të japin arsye të mjaftueshme për vendimet e tyre (shih, rastin e GJEDNJ-së, *H. kundër Belgjikës,* Aktgjykimi i 30 nëntorit 1987, paragrafi 53; si dhe shih rastin e Gjykatës KI230/19, parashtrues *Albert Rakipi,* të cituar më lart, paragrafi 139 dhe rastin KI87/18, parashtrues *IF Skadiforsikring,* paragrafi 44).

122. Gjykata po ashtu thekson se bazuar në praktikën e saj gjyqësore gjatë vlerësimit të parimit i cili i referohet administrimit të duhur të drejtësisë, vendimet e gjykatave duhet të përmbajnë arsyetimin në të cilat ato bazohen. Shkalla në të cilën zbatohet detyrimi për të dhënë arsye mund të ndryshojë varësisht nga natyra e vendimit dhe duhet të përcaktohet në dritën e rrethanave të rastit konkret. Janë argumentet thelbësore të parashtruesve të kërkesës që duhet të adresohen dhe arsyet e dhëna duhet të jenë të bazuara në ligjin e aplikueshëm (shih në mënyrë të ngjashme rastet e GJEDNJ-*së Garcia Ruiz kundër Spanjës,* kërkesa nr. 30544/96, Aktgjykim i 21 janarit 1999, paragrafi 29; *Hiro Balani kundër Spanjës,* Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994, paragrafi 27; dhe *Higgins dhe të tjerët kundër Francës,* paragrafi 42, shih, po ashtu, rastin e Gjykatës KI97/16, parashtrues *IKK Classic,* të cituar më lart, paragrafi 48; dhe rastin KI87/18 *IF Skadeforsikring,* të cituar më lart, paragrafi 48). Duke mos kërkuar një përgjigje të detajuar për secilën ankesë të ngritur nga parashtruesi i kërkesës, ky obligim nënkupton që palët në procedurë gjyqësore mund të presin që të pranojnë një përgjigje specifike dhe eksplicite ndaj pretendimeve të tyre që janë vendimtare për rezultatin e procedurës së zhvilluar (shih rastin *Morerira Ferreira kundër Portugalisë,* Aktgjykim, i 5 korrikut 2011 paragrafi 84 dhe të gjitha referencat e përdorura aty; si dhe rastin e Gjykatës KI230/19, parashtrues *Albert Rakipi,* Aktgjykim i 9 dhjetorit 2020, paragrafi 137).

123. Përveç kësaj, Gjykata i referohet edhe praktikës së saj gjyqësore ku ajo përcakton se arsyetimi i vendimit duhet të theksojë raportin ndërmjet konstatimeve të meritës dhe shqyrtimit të provave nga njëra anë, dhe konkluzionet ligjore të gjykatës, nga ana tjetër. Aktgjykimi i gjykatës do të shkelë parimin kushtetues të ndalimit të arbitraritetit në vendimmarrje, në qoftë se arsyetimi i dhënë nuk i përmban faktet e vërtetuara, dispozitat ligjore dhe marrëdhënien logjike midis tyre (Gjykata Kushtetuese, rastet: nr. KI72/12, *Veton Berisha dhe Ilfete Haziri,* Aktgjykimi i 17 dhjetorit 2012, paragrafi 61; nr. KI135/14, *IKK Classic,* Aktgjykimi i 9 shkurtit 2016, paragrafi 58, dhe KI96/16 *IKK Classic,* Aktgjykimi i 8 dhjetorit 2017 shih rastet e Gjykatës KI87/18 parashtrues *"IF Skadeforsikring",* Aktgjykim i 27 shkurtit 2019, paragrafi 44; KI138/19 parashtrues *Ibish Raci,* cituar më lart, paragrafi 45; si dhe rastin e Gjykatës

KI230/19, parashtrues *Albert Rakipi,* Aktgjykim i 9 dhjetorit 2020, paragrafi 138).

(ii) Aplikimi i këtyre parimeve në rrethanat e rastit konkret

124. Gjykata fillimisht rikujton se parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor, të parashtruar në Gjykatën Supreme kishte argumentuar se (i) ishte zbatuar gabimisht e drejta materiale; (ii) ekzekutimi i Vendimit të BQK-së do t'i shkaktonte atij dëm të madh dhe të pariparueshëm; dhe se (iii) shtyrja e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së nuk është në kundërshtim me interesin publik. Në lidhje me pretendimin e tij për zbatim të gabuar të së drejtës materiale, respektivisht nenit 76 të Ligjit për BQK-në, Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës para Gjykatës Supreme kishte specifikuar se *"Një interpretim i tillë i kësaj dispozite është tërësisht i gabuar dhe nuk përkon as me frymën e Ligjit për BQK-në si tërësi, e as më përmbajtjen e dispozitës në fjalë në veçanti"* duke vazhduar se nga leximi kësaj dispozite "[...] *ndalesat dhe ekzekutimet në fjalë nuk mund të shqiptohen ndaj BQK-së dhe aseteve të saj, kurse në rastin konkret kërkesa për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit është propozuar të drejtohet ndaj procesit të likuidimit të Monego pra që ky proces të ndalohet deri në marrjen e vendimit përfundimtar".*

125. Ndërsa në kërkesën e tij para Gjykatës, parashtruesi i kërkesës pretendon shkelje të së drejtës së tij për arsyetim të vendimit gjyqësor, e drejtë kjo e garantuar me nenin 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, duke specifikuar se Gjykata Supreme nuk është përgjigjur në argumentet e parashtruesit të kërkesës, gjegjësisht Gjykata Supreme nuk i është përgjigjur pretendimit të tij për zbatim të së drejtës materiale, përkatësisht zbatimit të nenit 76 të Ligjit për BQK-në. Parashtruesi i kërkesës në kontekst të mos arsyetimit të vendimit gjyqësor, gjithashtu i referohet nenit 63 të LKA-së i cili i përcakton se nëse ky ligj nuk përmban dispozita për procedurën në konfliktet administrative, do të zbatohen përshtatshmërisht dispozitat e ligjit për procedurën kontestimore, dhe në rastin konkret Gjykata Supreme do duhej të aplikonte nenin 160 të LPK-së sa i përket elementeve që duhet të përmbajë Aktgjykimi.

126. Gjykata, duke iu referuar edhe praktikës së saj gjyqësore dhe asaj të GJEDNJ-së, dhe duke u bazuar në rrethanat dhe arsyetimin e gjykatave të rregullta përmes vendimeve të tyre në rastin e parashtruesit të kërkesës, vlerëson se janë kriteret si në vijim që duhet aplikuar dhe vlerësuar nëse Gjykata Supreme përmes Aktgjykimit të saj ka shkelur të drejtën e tij për vendim të arsyetuar gjyqësor, respektivisht nëse (i) parashtruesi i kërkesës e ka ngritur pretendimin e tij për aplikim të gabuar të nenit 76 të Ligjit për BQK-në para Gjykatës Supreme; dhe (ii) nëse pretendimi i tij ishte vendimtar dhe përcaktues për rezultatin e rastit. Në kontekst të këtyre dy kritereve, Gjykata po ashtu do të vlerësojë nëse aprovimi i pretendimit të tij të ngritur në Gjykatën Supreme do ta ndërronte rezultatin e rastit.

127. Në këtë aspekt, sa i përket kriterit të parë, Gjykata përsërit se parashtruesi i kërkesës para Gjykatës Supreme, gjegjësisht në kërkesën e tij për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor kishte ngritur çështjen e aplikimit të gabuar të nenit 76 të Ligjit për BQK-në, dhe përgjatë pretendimeve të tij ai po ashtu kishte pretenduar çështjen e aplikueshmërisë së kushteve të parapara me

nenin 22 paragrafët 2 dhe 6 të LKA-së, përkatësisht rreth çështjeve se (i) ekzekutimi i vendimit të BQK-së do t'i sillte atij dëm që vështirë do riparohej; (ii) shtyrja e ekzekutimit nuk është në kundërshtim me interesin publik dhe se (iii) shtyrja e ekzekutimit nuk do t'i sillte dëm palës kundërshtare.

128. Sa i përket kriterit të dytë, gjegjësisht nëse pretendimi i ngritur nga ana e parashtruesit të kërkesës ka qenë vendimtar dhe përcaktues, Gjykata fillimisht rithekson se procedura paraprake në rastin e parashtruesit të kërkesës është iniciuar përmes nenit 22, paragrafëve 2 dhe 6 të LKA-së, dhe për pasojë, bazë e shqyrtimit dhe vlerësimit të kërkesës së tij nga ana e gjykatave të rregullta ishte plotësimi i kritereve të përcaktuara me dispozitat e lartcekura të LKA-së.

129. Duke qenë se procedura ishte iniciuar në bazë të nenit 22 të LKA-së, si bazë kryesore ligjore për përcaktimin e kushteve për shtyrjen e ekzekutimit të vendimeve, në rastin konkret, Gjykata vëren se Gjykata e Apelit po ashtu kishte konstatuar se parashtruesi i kërkesës nuk i kishte plotësuar kriteret e përcaktuar në paragrafin 2 të nenit 22 të LKA-së.

130. Gjykata rikujton se sa i përket nenit 22 paragrafi 2 dhe 6 të LKA-së, Gjykata e Apelit përmes Aktvendimit AA.Nr.164/2020, të 26 shkurtit 2020, kishte rikujtuar se Gjykata Themelore ka gjetur se propozimi i parashtruesit të kërkesës për shtyrjen e ekzekutimit të vendimit është i pabazuar sepse parashtruesi nuk e ka bërë të besueshme me asnjë provë pretendimin e tij dhe kishte konkluduar që Gjykata Themelore" *në mënyrë të drejtë ka vërtetuar gjendjen faktike dhe drejtë ka zbatuar dispozitat procedurale dhe materiale me rastin e refuzimit të kërkesës së paditësit"*, dhe për më tepër se për të mbështetur qëndrimin juridik të Gjykatës Themelore, Gjykata e Apelit kishte theksuar se gjendja faktike bazohet edhe në nenin 76 të Ligjit për BQK-në.

131. Lidhur me këtë, Gjykata fillimisht rikujton se Gjykata e Apelit në Aktvendimin AA.UZH.nr.164/2020, e 26 shkurtit 2020 i ishte referuar edhe nenit 76 të Ligjit për BQK-në, dhe kishte theksuar *"edhe pse i ka munguar arsyetimi dhe dispozita ligjore konkrete materiale e cekur me lartë, kjo nuk ka ndikuar në vendosjen ndryshe të kësaj çështje"*.

132. Në lidhje me këtë, Gjykata rikujton nenin 76 (Imuniteti ndaj caktimit të masës së përkohshme gjyqësore) të Ligjit për BQK-në i cili përcakton:

> *"1.Asnjë ndalesë apo ekzekutim nuk mund të shqiptohet ndaj Bankës Qendrore apo pronës së saj, duke përfshirë arin, të drejtat e veçanta të tërheqjes, paratë e gatshme, paratë në llogari, depozitat ose letrat me vlerë, si dhe çdo të ardhur nga to, para shqiptimit të vendimit përfundimtar në çdo veprim ligjor të parashtruar para gjykatave të Kosovës.*
>
> *2.Banka Qendrore mundet, plotësisht ose pjesërisht, të heqë dorë nga kjo mbrojtje, në mënyrë të qartë dhe me shkrim, me përjashtim të arit dhe të Drejtat e Veçanta të Tërheqjes që mbahen në llogarinë e Kosovës në Fondin Monetar Ndërkombëtar."*

133. Në këtë aspekt, Gjykata rikujton se Gjykata Supreme në Aktgjykimin e saj, së pari duke iu referuar paragrafëve 2 dhe 6 të nenit 22 të LKA-së theksoi se *"kjo dispozitë përcakton se shtyrja mund të bëhet me kërkesën e paditësit, organi, akti i cili ekzekutohet, gjegjësisht organi që është kompetent për ekzekutimin, mund ta shtyjë ekzekutimin deri në vendimin definitiv gjyqësor, nëse ekzekutimi i aktit administrative do ti sillte dem paditësit, i cili vështire do te riparohej, kurse shtyrja nuk është në kundërshtim me interesin publik e as qe shtyrja do ti sillte ndonjë dëm palës kundërshtare përkatësisht personit te interesuar. Ndërsa me dispozitën e nenit 22.6 të të njëjtit ligj përcaktohet se paditësi mund të kërkoj nga gjykata shtyrjen e ekzekutimit te aktit administrativ deri ne marrjen e vendimit gjyqësor , sipas kushteve te parapare me nenin 22 par.2 te LKA-së".*

134. Gjykata Supreme përkitazi me aplikimin e nenit 76 të BQK-së kishte theksuar se *"Përveç kësaj, neni 76 i Ligjit nr.03/L-209 për Bankën Qendrore të Kosovës përcakton imunitetin ndaj caktimit të masës së përkohshme gjyqësore, respektivisht asnjë ndalese apo ekzekutim nuk mund të shqiptohet ndaj Bankës Qendrore apo pronës së saj".*

135. Rrjedhimisht, Gjykata konsideron se pretendimi i parashtruesit të kërkesës, i ngritur në Gjykatën Supreme, dhe që i referohet aplikimit të gabuar të nenit 76 të Ligjit për BQK-në, nuk ishte përcaktues dhe vendimtar për rezultatin e kërkesës së tij për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor (shih lidhur me ngritjen e argumentit vendimtar për rezultatin e rastit, rastin e GJEDNJ-së, *Ruiz Torija kundër Spanjës,* nr. 18390/91, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994, paragrafi 30).

136. Në fund, në lidhje me atë nëse adresimi i pretendimit të parashtruesit të kërkesës do ta ndërronte rezultatin e rastit, Gjykata vëren se fillimisht Gjykata e Apelit në Aktvendimin e saj kishte shtuar, përkatësisht arsyetimin e saj për refuzimin e kërkesës së tij për shtyrje të ekzekutimit të vendimit e kishte mbështetur edhe në dispozitën e nenit 76 të Ligjit për BQK-në. Përderisa, parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij për rishqyrtim të jashtëzakonshëm kishte pretenduar aplikim të gabuar të së drejtës materiale, si rezultat i aplikimit të nenit 76 të Ligjit për BQK-në, njëkohësisht kishte pohuar se në rastin e tij ishin plotësuar kriteret sipas paragrafit 2 të nenit 22 të LKA-së.

137. Në kontekst të kësaj të fundit, Gjykata rikujton se Gjykata Supreme konstatoi se *"[...] gjykata e shkallës së dytë ka bërë aplikimin e drejtë duke e refuzuar si të pabazuar ankesën e paditësit dhe duke e vërtetuar aktvendimin e shkallës së parë me të cilin është refuzuar propozimi i paditësit. Kjo Gjykatë vlerëson se gjykata e shkallës së dytë në mënyrë të plotë dhe të drejtë ka zbatuar dispozitat e Ligjit, dispozitat e procedurës administrative, ato të Ligjit për Konfliktin Administrativ. Janë të pabazuara thëniet e paditësit lidhur me shkeljet, ngase vendimi i goditur është i qartë dhe i kuptueshëm. Arsyetimi i aktvendimit të goditur përmban arsye të mjaftueshme dhe fakte vendimtare për marrjen e vendimeve të ligjshme".*

138. Përfundimisht, dhe duke iu referuar pretendimit të parashtruesit të kërkesës për zbatim të gabuar të së drejtës materiale, Gjykata Supreme konkludoi se: *"Po*

ashtu kjo Gjykatë vlerëson se është bërë aplikim i drejtë i së drejtës materiale dhe nuk është shkel ligji në dëm të paditësit".

139. Gjykata vlerëson se në rastet kur gjykatat e rregullta japin arsyetimin e tyre lidhur me një rast, shkalla në të cilën zbatohet kjo detyrë për të dhënë arsye mund të ndryshojë në varësi të natyrës së vendimit (shih rastin e GJEDNJ-së, *Ruiz Torija kundër Spanjës,* nr. 18390/91, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994, paragrafi 29).

140. Rrjedhimisht, bazuar në atë si më lart, dhe bazuar në rrethanat e rastit konkret, Gjykata konsideron se shqyrtimi apo aprovimi i pretendimit të parashtruesit të kërkesës për aplikim të gabuar të nenit 76 të Ligjit për BQK-në si të bazuar, nuk do ta ndërronte rezultatin në rastin e tij (shih, *mutatis mutandis,* rastin e GJEDNJ-së, *Ankerl kundër Zvicrës,* nr. 17748/91, Aktgjykim i 23 tetorit 1996, paragrafi 38). Kjo për faktin se siç u elaborua më lart, objekt shqyrtimi i kërkesës së parashtruesit të kërkesës në procedurën paraprake para gjykatave të rregullta ishte shtyrja e ekzekutimit të Vendimit të BQK-së dhe vlerësimi nga këto të fundit nëse ishin plotësuar kriteret e përcaktuara në paragrafin e nenit 22 të LKA-së.

141. Për më tepër, Gjykata po ashtu rikujton se në rastet kur një gjykatë e shkallës së tretë, si në rastin e parashtruesit të kërkesës Gjykata Supreme, e cila vërteton vendimet e marra nga gjykatat më të ulëta – obligimi i saj për të arsyetuar vendimmarrjen dallon nga rastet kur një gjykatë ndryshon vendimmarrjen e gjykatave më të ulëta. Në rastin konkret, Gjykata Supreme nuk ka ndryshuar vendimin e Gjykatës së Apelit e as atë të Gjykatës Themelore përmes të cilave është refuzuar kërkesa për shtyrje të ekzekutimit të Vendimit të BQK-së por vetëm ka vërtetuar ligjshmërinë e tyre, duke qenë se, sipas Gjykatës Supreme, nuk kishte shkelje esenciale të procedurës administrative dhe zbatimit të gabuar të së drejtës materiale në këtë procedurë paraprake (shih, në mënyrë të ngjashme, rastet e Gjykatës KI194/18, parashtrues *Kadri Muriqi dhe Zenun Muriqi,* Aktvendim për papranueshmëri i 5 shkurtit 2020, paragrafi 106; dhe KI122/19, parashtrues *F.M.,* Aktvendim për papranueshmëri, i 9 korrikut 2020, paragrafi 100).

142. Nga sa u tha më lart, Gjykata vlerëson se në rastin konkret, parashtruesit të kërkesës i janë dhënë mundësitë procedurale për të adresuar pretendimet e tij dhe se në substancë, parashtruesi i kërkesës ka marrë përgjigje ndaj pretendimeve thelbësore të tij të parashtruara në kërkesën e tij për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësore në Gjykatën Supreme.

143. Prandaj, bazuar në si më sipër, Gjykata konstaton që Aktgjykimi ARJ-UZVP.nr. 42/2020, i 25 qershorit 2020, i Gjykatës Supreme përkitazi me të drejtën për vendim të arsyetim gjyqësor, nuk përbën shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

144. Rrjedhimisht dhe në vijim, Gjykata do të shtjellojë pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkelje të nenit 32 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 13 të KEDNJ-së dhe nenit 46 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së.

II. Përkitazi me pretendimet përkitazi me shkeljen e nenit 32 të Kushtetutës, nenit 54 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 13 të KEDNJ-së; dhe nenit 46 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, si dhe nenet 7, 8 dhe 10 të DUDNJ-së

145. Gjykata së pari rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon shkelje të nenit 32 [E Drejta për Mjete Juridike] e 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 13 (E drejta për zgjidhje efektive) të KEDNJ-së duke specifikuar se mjeti juridik në rastin e tij, është joefektiv si pasojë e mostrajtimit të meritave të rastit edhe pse legjislacioni në fuqi ka paraparë kërkesën për shtyrje të ekzekutimit të vendimit si mjet të qasshëm me ligj.

146. Gjykata së dyti, rikujton se parashtruesi i kërkesës gjithashtu pretendon se janë shkelur të drejtat e tij të garantuara me nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 1 (Mbrojtja e pronës) të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, duke arsyetuar se pajisja me licencë përbën aset në kuptimin e pasurisë, dhe rrjedhimisht pretendon se në rastin e tij ka pasur ndërhyrje në të drejtat e tij pronësore si pasojë e interpretimit në mënyrë të gabuar të nenit 76 të Ligjit të BQK-së. Në vijim, parashtruesi i kërkesës pretendon edhe shkelje të neneve 7, 8 dhe 10 të DUDNJ-së.

147. Bazuar në atë si më sipër, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës pretendimet e tij të lartcekura përkitazi me nenin 32 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 13 të KEDNJ-së dhe nenin 46 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së i ndërlidh me pretendimin për interpretim dhe aplikim të gabuar të ligjit, përkatësisht aplikimit të nenit 76 të Ligjit për BQK-në nga Gjykata e Apelit dhe ajo Supreme, të cilin pretendim Gjykata pas shqyrtimit dhe elaborimit të tij konstatoi se Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme, nuk është nxjerrë në shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

148. Rrjedhimisht, Gjykata bazuar në konstatimet e saj përkitazi me pretendimin për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, nuk do të vazhdojë me shqyrtimin dhe vlerësimin e pretendimeve të parashtruesit përkitazi me nenet 32 e 45 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 13 të KEDNJ-së dhe nenin 46 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, si dhe nenet 7, 8 dhe 10 të DUDNJ-së dhe si të tilla i shpallë të papranueshme ashtu siç është përcaktuar përmes paragrafit (2) të rregullit 39 të Rregullores së punës.

Përfundim

149. Si përfundim, Gjykata konstaton se kërkesa e parashtruesit të kërkesës është e pranueshme dhe se:

I. Përkitazi me pretendimin për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së për (i) shkak të aplikimit të gabuar të ligjit dhe (ii) mungesës së arsyetimit të vendimit gjyqësor, Gjykata konstaton se Aktgjykimi i kontestuar ARJ-UZVP.nr. 42/2020, i 25 qershorit 2020, i

Gjykatës Supreme nuk përbën shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së. Ndërsa, përkitazi me:

II. Pretendimet për shkelje të neneve 32 dhe 54 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 13 të KEDNJ-së dhe nenin 46 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 1 të Protokollit nr. 1 të KEDNJ-së, dhe nenet 7, 8 dhe 10 të DUDNJ-së, Gjykata konstaton se të njëjtat janë të papranueshme ashtu siç është përcaktuar përmes paragrafit (2) të rregullit 39 të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, me nenet 20 dhe 47 të Ligjit dhe me rregullin 59 (1) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 29 mars 2021, njëzëri

VENDOS

I. TË DEKLAROJË kërkesën të pranueshme;

II. TË KONSTATOJË se Aktgjykimi, ARJ-UZVP.nr. 42/2020, i 25 qershorit 2020, i Gjykatës Supreme është në përputhshmëri me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut;

III. T'UA KUMTOJË këtë Aktgjykim palëve;

IV. TË PUBLIKOJË këtë Aktgjykim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;

V. Ky Aktgjykim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese **Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese**

Selvete Gërxhaliu-Krasniqi Arta Rama-Hajrizi